

ABSOLVENTI 1955

ŽÍT V ZAJÍMAVÝCH ČASECH

2026

PROLOG

Držíte v ruce dílko, které vzniklo společným úsilím nás absolventů pražského Akademického gymnázia z roku 1955. Nápad se zrodil na našem srazu 8. října 2024 v restauraci U Pravdů.

Vzešel z hlavy bláznivými nikdy nešetřící Jiřiny Kácalové – Zímky. Z dvanácti dosud žijících se nás sešlo sedm. Vyslechli jsme ji, pokývali hlavami, nezamítli, ale ani neprojevíli nejmenší chuť se do něčeho tak nezvyklého pustit.

Ale!!

10. 10. 2024 v 19.32 odesílá Petr Šramota e-mail:

Nazdar Jiřino,

Tvůj nápad o sepsání knížky o nás všech, jak jsi navrhla, mě mimořádně zaujal a nedal mi spát. Kdyby to vyšlo, tak by to byla -alespoň podle mého skromného názoru- mimořádně zajímavá kniha. Myslím, že by ji i ředitelství AG uvítalo. Je to vůbec fenomén sám o sobě, že se spolužáci po tolika letech stále scházejí a mají si co říci. Taková publikace o životě a životních osudech žáků jedné třídy (dobře napsané) by beze sporu oslovila hodně čtenářů. Kdybychom se do toho pustili, pak navrhuji následující postup

- 1. Každý napíše o sobě něco tak na 2 x A4*
- 2. Protože ti, co nás opustili, mohou těžko psát, navrhuji, aby každý, kdo o zemřelých něco ví, to napsal a předal k dalšímu zpracování.*
- 3. Pak je nutno napsat úvod a trochu historie.*
- 4. Vzpomenout na kantory a veselé příhody s nimi.*
- 5. Kromě vlastních životopisů též vzpomenout na různé vtipné i méně vtipné historky.*

Kdybys považovala můj návrh za realizovatelný, pak bys to měla sdělit ostatním, aby se pokusili něco o sobě napsat a současně něco napsat o ostatních, kteří nás opustili.

Jsem ti plně k dispozici s další úpravou textů.

Petr

Koncem října 2025 byl na jedenáct emailových adres odeslán

DOTAZNÍČEK PRO ALMANÁŠEK

1. Základní údaje pro malou statistiku

Jméno: Příjmení původní:
všechna další:

Datum a místo narození:

Škola, ze které jsi přišel/a na AG:

Studium po absolvování AG + získané tituly:

Zaměstnání, hlavní obor působení:

Manželství (počet + data uzavření jsou plus):
Potomci (vlastní i sňatkem získané + datum narození)

vnoučata

pravnoučata

pravnoučata

Odpovědi se zrovna nehrnuly, ale většina oslovených se nakonec ozvala.

A během téměř dvou let vznikalo následující...

MY A DOBA

Všichni, kdo jsme 1. září 1952 vstoupili do budovy AG jsme se narodili v Československé republice. Ještě nám nebyly ani dva roky a změnila své jméno, velikost a charakter poprvé. Stala se Česko-Slovenskou republikou, ztratila velkou část pohraničního území ve prospěch sousedního Německa, Polska Maďarska (1. 10. 1938 – 14. 3. 1939).

Za čtvrt roku na to přišla opět změna. 15. března 1939 nás okupovala německá vojska, den před tím se už od nás odtrhlo Slovensko a vyhlásilo svůj samostatný stát. 16. března vznikl Protektorát Čechy a Morava (16. 3. 1939 – 3. 4. / 8. 5. 1945 Protektorat Böhmen und Mähren). Vzala si nás „pod ochranu“ Velkoněmecká říše. Byly jsme malinké děti, ale velmi brzy jsme začaly vnímat jisté absurdity. V rozhlase nejdřív mluví jinak než máma a táta a až pak tak jak oni. A někteří lidé mají na oblečení žluté hvězdy a vůbec se jimi nechlubí. Jak jsme rozumek nabírali, zjišťovali jsme, že něco nebude v pořádku, když mi maminka říká, že se nesmí lhát, zase nesmím nikdy říkat to, co si s tátou a ostatními doma povídají. Proč ti, co mají ty hvězdy, nenesedají do tramvají a jejich děti nechodí na hřiště. Proč nesmějí, bylo nespravedlivé, ale také to jsme mimo domov říkat nesměly. Události heydrichiády jsme jako pětiletí už dost prožívali a báli se. Vždyť se ani našim domovům nevyhnuly noční kontroly. Ty plakáty čevenočerné byly ošklivé. A ten hlas, co říkal „pro schvalování atentátu“ byl zlý. Střelba v Reslově ulici u kostela, v němž dne 18. června 1942 svedlo poslední boj sedm československých parašutistů s německou přesilou, byla moc blízko našich domovů a domovů našich blízkých, abychom si ji nepamatovali.

Zažili jsme poplachy, bombardování Prahy v únoru a v březnu 1945. Někteří z nás přišli o domov a spolužáky.

Prožívali jsme ohromnou radost, ale i strach za květnového povstání. Pak jsme se strašně moc radovali z míru a svobody a věřili, že teď bude všechno krásné. Československo bylo obnoveno, i když zmenšeno o Podkarpatskou Rus, která byla přičleněna k SSSR. Mysleli jsme, že po těch ošklivých válečných letech se začnou lidé mít rádi, že rozdíl mezi nimi zmizí.

Ale najednou tu byla železná opona a zase byli někteří lidé „rovnější“ než ti ostatní. Po únoru 1948 přišla diktatura proletariátu, demokracie získala přívlastek lidově demokratická, později socialistická. Zase se něco nesmělo říkat, zase bylo „pro blaho všech“ nutné některé skupiny lidí – konkrétně „buržoazní živly“ likvidovat. Masově přímo fyzicky sice ne, ale ztěžoval se jim život, bránilo se jim ve zdělávání, odebíral se jim majetek. Zase se věřilo a jen tajně říkalo, že jednou konečně opravdu „pravda zvítězí“. Zás bylo víc strachu a obav než víry a radosti. Poznali jsme to na vlastní kůži i při svém studiu na tomto ústavu.

Rok po naší maturitě přinesl naději, že bude ke svobodě blíže. Poměry se pomaloučku přece zlepšovaly, jak ekonomicky, tak hlavně oblasti umění a kultury. Byla tu nadějná šedesátá léta. Přišla krátká svoboda Pražského jara 1968 s iluzí „socialismu s lidskou tváří“, s utopickou představou demokratické společnosti, svobody a absolutní sociální spravedlnosti. Tanky našich spřátelených států 21. srpna 1968 zmařily naše naděje a krutě zasáhly životy naše i našich dětí. Deset spolužáků – celá čtvrtina třídy – z republiky odešla, hledala a našla uplatnění mimo Československou socialistickou republiku, jak zněl od 11. 7. 1960 oficiální název našeho státu. Nás doma čekala normalizace. Zás se začalo mluvit jinak doma a jinak na veřejnosti. Zás byli lidé prověřováni a kádrováni. Zás byli ti správnější. Jen velice pomalu a velice těžce jsme hledali cestu z normalizace k normálnosti. Totalitní režimy východního bloku se koncem 80. let po čtyřiceti letech začaly hroutit jeden po druhém. Přišel 17. listopad 1989 a po něm „sametová revoluce“. Naše republika od základů změnila politickou reprezentaci, několikrát pozměnila i název, (29. 3. – 20. 4. 1990 Československá federativní republika, 29. 3. – 20. 4. 1990 Československá federativní republika, 21. 4. 1990 - 31.12.1992 Česká a Slovenská Federativní Republika), až se nakonec rozdělila. Od 1. ledna 1993 jsme dva samostatné státy Česká republika a Slovenská republika. Vrátili jsme se mezi svobodné státy a iluzi socialismu vyměnili za

soudobý kapitalismus. Změnili jsme nepřítel ve spojence a naopak a vstoupili do EU a NATO. Vydali lustrační zákon. Opět byli apriori dobří či zlí. Ale rozhodně jsme nebyli jako oni.

Pro nás absolventy AG z roku 1955 se vrátila možnost se zase všichni potkávat. Bylo to a je to překrásné, že se můžeme zase spolu vidět, když nám to věk ještě dovolí.

Rádi vzpomínáme, vracíme se k letům, která nebyla jednoduchá. Život se s námi nemazlil. Žili jsme velký kus produktivního života v „různých světech“. O politice se teď moc nebavíme. Co nás spojuje? Věříme, že už bylo hůř.

JAK A CO JSME STUDOVALI

V pondělí 1. září 1952 vstoupilo do 1. třídy Akademického gymnázia v Praze 2, Štěpánská celkem 38 nových, trochu vyplašených studentů, z toho 28 chlapců a 10 dívek. Ještě během týdne přibyla jedna dívka, Marta Branislavová. O něco později přišla Eva Opělová. Kdy přesně, nevíme a zjistit se nám to přes všechno úsilí nepodařilo. Přivítala je jejich třídní Milena Villaniová, češtinářka a francouzštinářka. Složení třídy, s výraznou převahou mužského živlu, bylo tím, co charakter třídy ovlivnilo. Jak, uvidíte později.

Většina studentů byla z Prahy. Z počátku se seskupovali hlavně podle škol, ze kterých přišli, tedy byli to staří spolužáci. Z Obecné Vratislavky a pak ze Střední na Hrádku, tedy z Botičské ulice, jich bylo pět: Marta Branislavová, Viktor Formáček, Dagmar Kalvodová, Marie Ulmanová a Jiřina Zimová. Z podolské „měšťanky“ také pět: Jaromír Janko, Mirek Kocum, Ladislav Kryška, Pavel Nevečeřal a Jiřina Špergrová, z Braníku tři: Arnošt Nemeškal, Jaroslav Šašek, Ivana Šebková, ze Sokolské Soukup, Mesčerjakov, Michalová. Ze Štěpánské přišel Rašín, Šramota, Němec, z Vojtěšské Jana Šebková Janků, Jiří Vrba, Jiří Řeháček. Nikdo z nich netušil, že budou jakými pokusnými králíky.

Co nám bylo ihned zdůrazněno třídní profesorkou a profesorem dějepisu, že máme obzvláštní štěstí i velkou odpovědnost, protože budeme maturovat v roce 1956, kdy bude AG slavit 400 let od svého založení. A jste jediná třída, kterou něco tak významného potká. Studujte a chovejte se podle toho.

V prvním ročníku gymnázia jsme byli klasifikováni v těchto povinných předmětech: český jazyk: Milena Villaniová, ruský jazyk: Otylie Fialová, zeměpis a dějepis: Macourek, matematika: Blahovec + Sedláček a Šimáčková, přírodopis (mineralogie): Renata Johnová, občanská nauka: Šindelář, jazyk anglický: Libuše Reichertová, jazyk německý: Otto Klíma, tělesná výchova: Reichertová + Reichl, deskriptivní geometrie: Havířová + Josef Blahovec, hudební výchova: jméno si nepamatujeme, nepovinný jazyk latinský: Otto Klíma.

Výuka byla zaměřena hodinovou dotací na deskriptivu a matematiku. Matematice vyučovali dva mladí kantoři, Sedláček a Šimáčková, jeden geometrii, druhá algebře, jakousi to novou metodou. Byli rozhodnuti vyzkoušet si na nás pilotní program VŠP: Jak matematice naučit lépe a efektivněji. Hodně nás potrápili axiomy, větami, definicemi souborů, různými druhy důkazů, tím, co v učebnicích nebylo. Bohužel, asi hlavně pro dva mladé, nadějně učitele, ale i pro české školství, svou metodu ověřit nestačili. Přišla školská reforma: nesmyslná, nepromyšlená, skoková. Pokus nepokračoval. Gymnázia byla zrušena. Vznikla jedenáctiletá střední škola – osm let základní pro všechny a tři k maturitě. Výuka na gymnáziu byla ve školním roce 1952/53 zkrácena. Závěrečné vysvědčení za 1. ročník gymnázia jsme dostali už 13. června. Ve školním roce 1952/1953 maturovaly dva ročníky: *1934 oktáva - IV. roč. na jaře, III. ročník *1935 v létě, v srpnu. Studium se o rok zkrátilo i pro nás. Pro naše nové, o rok mladší, spolužáky vlastně o roky dva.

Akademické gymnázium se změnilo na 2. jedenáctiletou střední školu. Výrazně se obměnil i profesorský sbor. Odešel profesor Klíma, němčinář a latinář, Macourek, dějepisec a zeměpisec. Ředitelkou se stala Alžběta Okrouhlá (1952–1957), nahradila Joseta Zachystala (1948–1952). Zeměpisu a dějepisu vyučoval Karel Kantor, matematiku převzal zástupce ředitele Rakovič, na

fyziku nás měl nejdřív profesor Doubek, později Jitka Hniličková, v posledním ročníku Antonín Svoboda.

Změnily se i předměty vysvědčení. V desátém ročníku 2. jedenáctileté střední školy jsme byli klasifikováni z předmětů: český jazyk, ruský jazyk, německý jazyk, anglický jazyk, dějepis, zeměpis, psychologie, matematika, fyzika, chemie, biologie, tělesná výchova, rýsování, nepovinný předmět deskriptivní geometrie.

Ve školním roce 1953/54 s reformními novotami přišla do budovy bývalého AG nově ještě celá jedna 11. třída (měli jsme tedy 11. A + 11. B).

My jsme z 1. ročníku Akademického gymnázia od 1. září 1953 postoupili do 10. ročníku 2. jedenáctileté střední školy. Naši čtyři spolužáci, Jiří Kašpar, Bořivoj Marek, Pavel Nevečeřal a Ivan Simerský byli přeřazeni do některé z jiných, možná i nově vzniklých jedenáctiletok. Za čtyři odcházející přišlo šest "skokanů": Pavel Císař, Jaroslava Divišová, Vladimír Karafiát, Alena Nevěřilová, Eva Šilhabová a Kateřina Zlatníková (* 1939), vybraní to absolventi 4. ročníku střední školy. Museli nějak dohnat to, co jsme se my za ten rok naučili. Vlastně spoustu věcí se zkrátka nedověděli a nikdo to od nich nechtěl. Zkoušku z dospělosti skládali v 17, Katka dokonce v 16 letech. Na začátku 10. třídy 2. jedenáctileté střední školy nás ve třídě sedělo ve starých dřevěných škamnách – po třech vedle sebe – 43 všehoschopných studentů. V 11. třídě byla psychologie nahrazena logikou, biologie astronomií. Probíhala intenzivní příprava na maturitní zkoušku. Výběr maturitních předmětů, dohánění toho, co jsme nestihli za tři roky studia. Lámali jsme si hlavu, co dál po maturitě.

Ještě před ní se ale odehráli věci, na které jsme se hodně těšili.

Maturitní ples. Konal se 7. ledna 1955 ve všech sálech Slovanského domu. Hrál velký jazzový orchestr Vlastimila Klose a dixielandový orchestr Ladislava Bezzubky. Byl překrásný s originálním předtančením: Polonéza a valčíky v trojicích chlapec + dvě dívky (16 dívek). Nacvičoval je s námi taneční mistr Otakar Landa na Žofíně.

Poslední zvonění. Školní lavice jsme opustili v sobotu 13. května. Loučení bylo trochu smutné, hodně divoké a dobře fotodokumentované.

Svatý týden. Překrásné počasí, prověřovalo náš smysl pro povinnost a naši silnou vůli.

Maturita. Celkem úspěšná. Maturitní vysvědčení jsme převzali zároveň s výročním už v květnu. Školní rok byl zkrácen kvůli 1. československé spartakiádě

Maturitní večírek. Dlouhý do rána. Oficiální část se odehrála na Václavském náměstí v hotelu Šroubek (v té době nesl jméno Grant hotel Evropa, nyní W Prague) za přítomnosti profesorského sboru. Poté jsme odešli hledat nějaké jiné útočiště. Skončili jsme na Starém městě v baru Romanie. V časných ranních hodinách někteří zamířili domů, někteří se rozhodli pro petřínské sady. Někteří z nich pak šli na snídani domů, jiní šli rodičům do zaměstnání oznámit, že jsou živí, zdraví a už střízliví.

Po skupinkách jsme se vlastně scházeli celé následující léto. Několik nás sblížilo i to, že jsme si vybrali stejnou brigádu, fungovali jsme jako tramvajový průvodčí.

NAŠE SRAZY

První roky po maturitě jsme scházeli nejméně jednou do roka. Většinou jsme se sešli u školy a pak šli hledat útočiště. Samozřejmě že ne celá třída, ale kolem dvaceti nás bylo vždycky. A věřte, že se těžko našlo zařízení, kam bychom se vešli bez objednání.

Na podzim 1956 se nám podařilo zakotvit na Národní třídě v restauračním zařízení Budapešť. Poseděli jsme, co peníze stačily, a v dobré náladě jsme kolem půlnoci odcházeli. Na schodech se nám pod nohy připlétla tyčka, co přidržovala na schodech koberec. Z bezpečnostních důvodů jsme ji odstranili a odnesli pryč. Aby byla hezčí, tak ji jeden z mladíků, tuším, že Jarda Janko, ozdobil svou kravatou. Když jsme prošli zadem kolem Národního divadla na nábřeží a chystali se na Žofín a radostně si prozpěvovali, možná že trochu hulákali, kde se vzali, tu se vzali, zastavili nás dva esenbácici – příslušníci SNB – dnes bychom řekli policajti. „Co tady děláte?“ „Chodíme. Zpíváme a povídáme si.“ „Řvete! Odkud jdete.“ „Z Budapešti.“ „Jak to z Budapešti? Co jste tam dělal?!“ My provinile: „Ale nic, jen jsem se tam byli podívat.“ „A co ta tyč?“ „Na obranu, kdyby

bylo třeba.“ „Proč?! Co jste tam chtěli dělat. Co jste tam vlastně dělali?!“ „Pili, jedli a radovali se.“ „Nechte těch žvástů, půjdete s námi.“ „Kam?“ „Prosím tě, nech je.“ Vložil se nečekaně ten druhý: „Jsou to vožralí študáci a byli v restauraci na Národní. A vy se seberte a běžte se domů k maminkám vyspinkat! Mažte!!!“ „Proč ho rozčílila ta Budapešť, co mu na ní tak vadilo?“ „Volové, zapomněli jste, co se děje v Maďarsku?“ „Hergot, to jsme měli kliku. Bartolomějská je hezky blízko.“ A tak jsme nějak rychle vystřízlivěli a spěchali domů. Někteří to doběhli pěšky, druzí si počkali na tramvaj, co jela k nim domů. Jaký byl osud té kobercové tyče a Jardovy kravaty, nevíme. Ale my dopadli vlastně dobře.

Postupně byly mezi srazy trochu větší pauzy. Svolávali jsme se obtížněji. Hlavními iniciátory srazů byli Jiřina Špergrová, Marta Branislavova, Jarda Janko s Lád'ou Kryškou a Jirkou Vrbou. Kdo s kým se potkal, tomu to řekl a ten to poslal stejnou cestou dál. Postupem času se zvalo písemně. Setkávat se bylo složitější, když jsme dokončili studia a nastupovali na místa nám přidělaná umístěnkami. Rozprchli jsme se po republice, vdaly, oženili, založili rodiny a vychovávali děti. Dohodli jsme se na pětiletém intervalu našich schůzek. I to bylo trochu problematické. Pražáci chtěli na víkend z Prahy, venkovani v týdnu zase nemohli do Prahy. Volné soboty tou dobou ještě nebyly. Interval se ale dodržoval a kdo mohl, přijel.

Výjimečné byly první polistopadové srazy. Na ně jsme se hrnuli, protože to byla první příležitost vidět se s emigranty, po dvaceti i více letech. V roce 1995 jsme se dohodli na každoročním setkávání. Jakýmsi nedopatřením jsme se setkali až po deseti letech. Hlavním iniciátorem obnovení srazů byl Honza Krahulík, Petr Šramota a Marta Branislavová Kryšková. Trochu pomohla i já, Jiřina Zimová Kácalová. Byli jsme už penzijního věku, někteří i skutečnými penzisty. Čas nás už neomezoval. Uprostřed týdne se lépe zajišťovaly prostory v restauračních zařízeních. V roce 2015 jsme se sešli 17. září v restauraci Hlávkův dvůr ve Vodičkově ulici. Tam jsme se také dohodli na každoročním setkávání. Doplnili jsme náš adresář. Od té doby se skutečně snažíme roční interval udržet. Je zázrak, že se nám to podařilo i v covidových rocích. Od roku 2016 se pravidelně setkáváme v restauraci U Pravdů, v Žitné ulici, naproti domu, kde bydlel Lád'a Rašín a celkem kousínek od naší alma mater, tedy od Akademického gymnázia. To jsme si také měli tu čest v roce 2016 prohlédnout. Moc rádi se scházíme. Jenže jak nám léta přibývají, účastníci ne vlastní vinou ubývají. Bylo nás přes čtyřicet, je nás letos už jen osm. Jsme ve spjení a věřím, že se ještě sejdeme.

NAŠI PROFESOŘI

Během studia na AG se nás pokusily řádně vzdělat téměř dvě desítky pedagogů. Přirozeně se někteří pevně vryli do naší paměti.

Naše třídní **Milena Villaniová – řečená také Baronka** – patří mezi ty, na které se nezapomíná. Proč získala tuto přezdívku, vlastně přesně nevíme. My ji převzaly od starších studentů. Možná že je k tomu inspirovalo její jméno (spisovatel-buditel baron Villani), možná její vybrané chování. Celé tři roky nás učila češtině, jeden rok i nepovinné francouzštině. Perfektně zvládala naše výstřelky. Citlivě nám dokázala pomoci při napravování našich nedostatků. Bohužel jeden náš „přestupek“ – v roce 1954 připomínka narození TGM – asi za nás odnesla. V posledním roce našeho studia přestala být naší třídní. S námi ještě odmaturovala, pak mohla učit jen na druhém stupni. A když jsem já, jako studentka češtiny, u ní chtěla praktikovat, bylo mi řečeno, že je nezpůsobilá vést praxi budoucích češtinářů. Mně přitom jako budoucí češtinářce dala hodně. Pomohla trochu odstranit strach veřejně vystupovat. Z jejích poučení mi v hlavě uvízla dvě:

Intelligence, to neznamená něco naučeného zopakovat. Intelligence je z latinského *interlegere – intelligere: inter – uprostřed mezi; legere – vybírat, číst, myslet, shromažďovat*. Což značí rozumět, poznávat, chápat, rozlišovat. Třeba číst i mezi řádky. Pochopit, co autor chtěl říci, ale nesměl, nebo nemohl naplno říci.

Kdy a při jaké příležitosti to pronesla, už nevím. Ale v hlavě mi to uvízlo snad navždy. To druhé je datováno přesně. Bylo to těsně kolem té události s připomenutím narozenin TGM. Chytila mě na chodbě a poprosila, abych klukům řekla, aby:

„Když už si jdou do kabinetu zeměpisu zakouřit, ať moc nemluví, nebo ať si alespoň dávají pozor na to, co říkají. Nemuselo by se to vyplatit. Víte, ono to moc velké kamarádství kantorů se studenty není někdy tak čisté, jak se na první dobrou zdá“.

I tuhle zkušenost jsem se pokusila předávat dál. Škoda, že jsem jí to neměla možnost říci. Asi by ji potěšilo i to, jak často si zaveršujeme ve svých přáníčkách a novoročenkách. I to je nejspíš výsledek její práce s námi.

Ruštinářka a němčinářka **Otilie Fialová** nás některé učila od prvního ročníku, naší třídní byla až v maturitní třídě. Nikdy nás, krom třídních hodin, neměla celou třídu. Přistupovala k nám úplně jiným způsobem než Villaniová. Neměli jsme čas ani chuť si na její chování k nám zvyknout. Měli jsme dojem, že chce dokázat, jak špatně nás Baronka vedla. Myslím, že jsme jí trochu svými postoji ubližovali. Podle toho, jak se většina z nás dostala tam, kam po maturitě chtěla, tak nikomu posudkem neublížila. Myslím, že přišla na jeden z našich prvních srazů, myslím, že to bylo v Palackého ulici U Šuterů, pobyla jen chvíli a skoro nemluvila.

Profesora **Karla Rakoviče** jsme měli na matematiku. Krom toho byl zástupcem ředitele a asi nějakým funkcionářem KSČ. Dost často se za něj suplovalo. Málokdy ho zastupoval odborník, takže samostudium z učebnice. To zvládal málokdo. Pak tomu odpovídaly naše známky i jeho obliba. Sympatické na něm bylo, že před závěrečnou klasifikací, čtvrtletní, pololetní či závěrečnou, nám dával, nabízel možnost přezkoušení, opravení si známky. Petr Šramota popisuje jedno střetnutí s ním. Nesouvisí vůbec s matematikou, ale s několikrát už zmíněnou připomínkou Masarykových narozenin:

Právě jsem se vracel z toalety, když mě zastavila Jana Šebková: „Hele, máš okamžitě naklusat do ředitelny.“ Tam už seděl zástupce ředitele Rakovič, profesorky Villaniová a Fialová, a hlavně spolužáci Formáček a Arnošt Nemeškal. „Posaďte se, zavelel Rakovič stroze. „Doufám, že je vám jasné, proč jste tady.“ „Prosím, asi kvůli kouření na záchodě...“ „Nedělejte si ze mě bláznů, vy šašku,“ zahřměl Rakovič. Pak se nadechl a po vteřině začal: „Soudruzi, to, čeho jste se dopustili, je neomluvitelné, trestuhodné a opovržením hodné. Uvědomte si, soudruzi, že kdyby student gymnázia za první republiky uspořádal vzpomínkové pásmo na Vladimíra Iljiče Lenina, co by se stalo? Víte, co by se mu stalo? Vyloučili by ho z dalšího studia na všech školách v republice! MY dobře víme, že vás někdo navedl. Byl to Rašín?“ „Ne, ne, ne,“ protestovali jsme. Po chvíli ticha Rakovič pokračoval: „Ale, soudruzi, jak jsem řekl, my se nemstíme, nebudete vyloučeni, ale příkladně potrestáni. Budete mít možnost ukázat, že svého činu litujete“, uzavřel Rakovič.

Jak byli a jestli byli skutečně nějak potrestáni, to Petr ve své knize neuvedl. Ale naznačil, že to mohl být někdo ze spolužáků, kdo je „bonznul“. Naše třídní profesorka Milena Villaniová byla přesvědčená, že zpráva o riskantní oslavě přišla k vedení školy docela jinou cestou. Mě profesor Rakovič překvapil, když se jednou, nevím z jakého důvodu, zastal Ládi Rašína. „Proč pořád zdůrazňujete jeho dědu? Mluvte o jeho otci. To byl fér člověk. Byl proti přijetí mnichovského diktátu, dokázal jednat i společně s Gottwaldem. Byl mezi prvními, které gestapo považovalo za nutné zatknout. Tak to respektujte.“

Chemikář **Josef Mattausch**. Obdivuhodný v tom, jak moc nám v hodinách chemie dokázal doplnit znalosti ve všech možných oborech a kolik užitečných rad nám do života dal. A to vždy s velkou mírou humoru. Nevím, při jaké probírané chemické problematice nám stačil třeba vyložit:

„Války nejsou nikdy boje zla a dobra, ale mezi různým pojetím dobra. Takové voly, co by šli bojovat za zlo, byste přece nenašli. Ironií je, že bez válek by byl technický rozvoj podstatně pomalejší. To, že se lidé mordují každý za to své absolutní dobro, věděli už Řekové v antice. O tom jsou jejich tragédie. Co vám to vlastně povídám. Kdo z vás je zná? A kdo z vás o něčem takovém přemýšlí? Dívky o parádě, kluci o fotbalu.“

Při výkladu o funkci a složení živočišných tuků jsme dostali toto ponaučení:

„Dnešní dívky si myslí, že živočišný tuk je nebezpečný, že škodí jejich kráse. Opak je pravdou. Abyste dosáhly lepších tvarů, musíte být obaleny přiměřenou vrstvou tuku. Kdo by se chtěl objímat s kostlivci! Ještě by se poranil! No představte si to.“

Viktor Mesčerjakov nashromáždil celou řadu jeho průpovědek, tak alespoň některé:

Až budete vystupovat ve funkci rodičů a budete se ptát, po kom to dítě je, určitě zapomenete, že jste byli taky žáci.

Na nás alkohol tak zle nepůsobí, protože většina našich předků pilně trénovala.

Pamatujte si, že profesori mají místnost, tak zvanou sborovnu, kde si na sebe stěžují, co ten druhý žáky nenaučil.

Musíte si uvědomit, že žijete hrozně krátkou dobu a že nemáte právo za tu dobu všechno a všechny otrávit.

Petr Šramota na jednu z posledních hodin s profesorem Mattauschem vzpomíná takto:

Nutno předeslat, že mě chemie opravdu nikdy nezajímala. Ovšem situace byla na tolik překerní, že hrozilo, že v posledním ročníku propadnu. Měl jsem obvykle jedničky a dvojky a téměř nedostatečnou z chemie. Tehdy při posledním přezkoušení otevřel profesor Mattausch okno, vyklonil se a řekl: „Šramoto, řekněte něco za čtyři“ a já začal odříkávat vzorce anorganických kyselin a dalších sloučenin jako solí a zásad. Víc jsem neuměl. Pan profesor Mattausch to nakonec ohodnotil jako dostatečně, čímž jsem dostal možnost stát se dospělým, odmaturovat. Za to mu moc děkuji. Naštěstí jsem chemii nikdy nepotřeboval. Právě tak jako mnoho dalšího.

Fyzikář **Antonín Svoboda** nás učil v posledním ročníku fyziku a astronomii. Předměty, které nám děvčatům tak moc neseseděly. Dal nám písemku z astronomie. Šíleně těžkou. Něco jsem vypočítala a načrtla. Vypadalo to jako nesmysl. Vycházelo mi, že by ten útvar měl jen dva úhly. Počítala jsem to jinak. A ještě jednou. Zase blbost. Celé jsem to přeškrtala. Profesor Svoboda si mě zavolal do kabinetu a pravil:

„Zimová, vy jste tak neuvěřitelně blbá, že jste nepochopila, že jste vlastně chytrá. Třikrát to počítáte, různými způsoby, vychází vám furt stejný výsledek a vy si to celý přeškrtáte. Měla jste to dobře. Jedna z mála. Jak vás tohle může napadnout. Vy jste nikdy neviděla dvojúhelník, sférický dvojúhelník!“ Nakreslil ho.

Viděla, ale nevěděla, že se to tak jmenuje, nikdy jsem to slovo neslyšela a netušila, že to tak mělo vyjít. Pětku mi nedal, ale ani jedničku, i když jsem to vlastně vyřešila správně. Ale vlastně to bylo fér.

Latinář a němčinář **Otto Klíma** nás učil jen v prvním ročníku. Odešel asi na jinou školu. Přesto patří mezi ty, na něž se nezapomíná. Jeho humor byl trochu drsný, ale my to brali. I jeho výroky si Viktor poctivě zapisoval:

Někdo to zase do příští hodiny zapomene. Nechci ho jmenovat, ale je to žák, jehož první písmeno je Němec.

Němče, co to tam kutíš? Zas náký šmeliny. Člověče, nebejt já tak chladnokrevnej, tak ti vyrazím zuby.

Michalová, nevrť tou rukou (hlásila se), děláš tu zimu.

Michalová, hergot, co děláš takovej randál s tím frňákem. To je hrozný, co ta holka s ním dělá! Ty bys mohla troubit na pozoun. Ještě jednou a půjdeš domů s hlavou částečně olysanou.

Támhle Zimový se líbím. Že jo, Zimová. No proto, kdybys řekla ne, představ si pak tu klasifikaci.

Zatracenej klazan! Napíšu ti sardel do žákovský knížky. Budeš zas mít co mazat.

To bylo v době, kdy páni profesori ještě mluvili spisovnou češtinou. V současnosti by asi takové projevy byly brány jako urážky či psychická šikana. My se tomu smáli a nehroutili se.

Tělocvikář **Miloslav Macháček řečený Gibon** měl kluky na tělocvik. My děvčata jsme ho jako pedagoga poznaly jen na lyžařském výcviku v Maršově. Byl vysoký štíhlý a na studenty

náročný. Preferoval hlavně basketbal a volejbal. Petr Šramota nám připomněl jednu trochu úsměvnou historku.

Při hodině tělocviku vysvětloval Gibon umění sebeobranu.

„Kdyby se někdo pokoušel vás píchnout prsty do oka, tak stačí přiložit rychle dlaň ukazováčkem před nos,“ pravil a ukázal.

„Vávro, pojďte sem a pokuste se mne píchnout do očí.“

„Opravdu, pane profesore?“ tázal se Vávra.

„Jistě, nebojte se a píchněte,“ poručil Gibon.

A tak ho Vávra jedním prstem do oka dloubnul.

Gibon zařval bolestí a zmoohl se pouze na jediné: „Vy blbče!“

Deskriptivářku **Irmu Havířovou** měla v prvním ročníku polovina třídy. Byla náročná, ale dovedla látku dobře vysvětlit. Deskriptivu jsme měli vlastně každý den, většinou dopoledne, jen jednu odpoledne, těsně po polední přestávce. Vždy nám paní profesorka připomínala: „Přijďte včas. Na nikoho nečekáme, začínáme.“ Jednou se ona z nějakého důvodu opozdila. Chvíli jsme čekali. Pak někdo pronesl: „Na nikoho se nečeká, ztratíme se.“ Prchli jsme. Paní profesorka nás hledala, dostala vyhubováno, že přišla pozdě. Následovalo nepříjemné vyšetřování, marně se hledal původce nápadu na útěk. My sami vlastně nevěděli a dosud nevíme, kdo to první vyslovil. Byly z toho nějaké třídní důtky. Kdo je dostal, nevíme. Od třídní jsme se dozvěděli, že důtkou to odnesla paní profesorka. Té onemocněla dcerka, musela pro ni do školky a postarat se o její hlídání. Jak to bylo od nás nefér, jsme si uvědomili pozdě.

Dějepisář a zeměpisář **Karel Kantor** přišel na školu ve školním roce 1953/54. Byl trochu jiný než ostatní profesori. Měli ho rádi zejména kluci. Choval se kamarádsky. Do jeho kabinetu si chodili zakouřit. Bavil se s nimi otevřeně o všem možném i nemožném. Společně pomlouvali ostatní kantory a kantorky. Rád si s nimi prý pokecal i o svém životě. Vykládat zajímavě dokázal i ve svých předmětech. Jeho hodiny dějepisu a zeměpisu byly velmi živé a zajímavé. Mluvil o řadě věcí, které v učebnici nebyly. Hlavně nás zajímaly intimnosti ze života velkých historických osobností. Moc nezkoušel, proto konečná klasifikace byla někdy dost překvapivá.

Profesora **PhDr. Jana Fišera** jsme měli na předměty, které se teď na střední škole nevyučují psychologii a logiku. Pravděpodobně k nám na hodiny přicházel z VŠP, kde přednášel filozofii. Od ostatních profesorů se odlišoval tím, že se k nám choval jako k dospělým, aniž si to možná uvědomoval on, nutil nás, abychom se jako dospělí chovali. Jeho hodiny byly velmi zajímavé hlavně tím, že jsme vlastně vedli neustálý dialog o věcech a problémech, se kterými jsme se někdy teprve seznamovali. Nesmírně zajímavé byly jeho psychologické rozborů jednání některých filmových hrdinů. Konkrétně z filmů Červený a černý a Řím v 11 hodin.

Profesorka **Libuše Reichertová, později provdaná Fišerová**, angličtinářka a tělocvikářka, učila dívčí tělocvik a angličtináře. Patřila mezi mladší profesory a byla většinou svých žáků milována. Já jsem s ní měla trochu potíže. Při hodnocení sportovních výkonů totiž odmítala respektovat, že jsem levačka. Byla jsem jediná ze třídy a musela jsem se pravákům přizpůsobit. Cítila jsem to jako velkou nespravedlnost, ale přežila jsem to. Je jedna z mála členů profesorského sboru, s kým jsme se po maturitě setkali. Ač byla pozvána, na naše setkání nedorazila. Po telefonickém rozhovoru jsme se domluvili a Petr Šramota pro ni odjel taxíkem. Setkání s ní bylo dojemné, a i když chvílemi byla v jiném světě. O své zesnulém muži – Jeníčkově – mluvila jako o živém (+1979). Mně tvrdila, že jsme spolu seděli v jedné lavici. Přesto jsme měli radost, že jsme ji mohli spatřit. Možná je poslední žijící profesorskou legendou, která nás učila. Přejme jí ještě pár let spokojeného života ve zdraví a pohodě.

JAK JSME RÝMOVALI

2020

Před roky šedesáti pěti,
my, právě dospělé děti
skládaly jsme maturitu
a v úspěch doufaly v skrytu.

Byly nás celé čtyři desítky
a měly jsme různé vyhlídky.
Vždyť osmnáct nám bylo let
a radost na nás pohledět.

Života jsme cítili se pány,
měli s ním i velké plány
a vkročili v něj vesele.

Tři roky jsme se potkávali
a postupně se poznávali
a stali se z nás přátelé.

2021

V životě nás potkala mnohá zkouška,
takže ta loňská pitomá rouška
a karanténa státy nařízená
pro nás zas tolik neznamená.

Příkazy, rozkazy, zákazy,
životem nás pořád provází.
Umíme však i s nimi žít,
jak Švejk si říkat: „To chce klid!“

Mí drazí, věřím, že zas opravdu
za rok se sejdeme U Pravdů!
V plné parádě a dobré náladě!

Aby bylo hodně pěkně živo,
tak si dáme víno a taky pivo,
na konec i dobrý dlabanec.

2022

Udělejte si pohodlí
Vypnete mobily
Zapalte svíčky
Nalijte si vína
Buďte tady a teď
Vzpomínejte jen na to hezké
Přestaňte jíst jen zdravé věci
Co vám chutná neublíží
Myslíte-li na politiku -
Klidně mluďte sprostě
Žijte dnes tak,
jako by zítřek nikdy neměl přijít.

2023

Před zrcadlem ráno stojíš,
podívat se do něj bojíš.
Oči, ústa samé faldy
špeku všude samé haldy.

Varixů je plná noha.
„Co se stalo?“, ptáš se Boha.
Odpověď se snadno daří
je to přece, chlapče, stáří.

Bez pilulek večer, k ránu
nedáš dneska ani ránu.
Nohy bolí, v zádech loupá,
arthrosa, dna či reuma hloupá.

Na procházku vždycky s holí,
celé tělo tě teď bolí.
Do schodů se těžce vlečeš,
nadváhu si s sebou neseš.

Na čtení teď tlusté brýle,
vyplníš tím dlouhé chvíle.
Rychle však se očka klíží,
spánek se teď hopem blíží.

Cholesterol cévy úží,
lupénka ti žere kůži.
Srdce slábne, mozek měkne,
přesto však je stáří pěkné.

Nezoufej teď, brachu milý,
snad tu budeš ještě chvíli.
Tak ji užij a ať ti slouží,
měj vše, po čem srdce touží.

2024

Ač je nám už tolik, tolik let,
pořád bychom chtěli lepší svět.
Ač už jsme vlastně hodně staří,
ať se nám tu co nejlíp daří.

I když mládí za sebou už dávno máme,
s nápady si s mladými nezádáme.
Co si vymyslíme – taky učiníme.
Od školy – plníme své úkoly.

Až se zase uvidíme,
tak se o tom přesvědčíme.

Ať nám tělo, hlava slouží,
potom každý jistě touží.

2025

Anděl na mne shůry shlíží,
zatímco oči mé se stářím klíží.

„Nespi, dědku, neumírej,“ volá shůry Jeho hlas,
„ještě není a nepřišel tvůj čas.“

Nový rok se kvapem blíží,
neboj se, dožiješ ho bez obtíží.

V příštím roce U Pravdů,
sejdeme se opravdu.

Zvedám nyní číši moku
na shledání v příštím roku.

2026

Čím to, ač pouhopouhé tři roky
na jedno místo naše mířily kroky,
už víc než sedmdesát let
se toužíme alespoň chvíli uvidět.

Rozběhli jsme se po planetě.
Každý žil v trochu jiném světě.
Všem se nám to asi málo líbí,
že je nás míň, než nás chybí.

Život strašně rychle letí...
Děti dětí našich dětí
už mají své vlastní děti.

Náš život je radost, někdy dřina
Teď si dejme decku vína.
Není nám zle, kéž je líp.

Květen 2026

Smějte se, když chce, co nás to napadlo.
Chtěli jsme mnohem víc, takhle to dopadlo.

ODEŠLI. MY NA NĚ VZPOMÍNÁME

JUDr. JAROSLAVA DIVIŠOVÁ – SVOBODOVÁ – VAŇKOVÁ

Jarka patřila mezi skokany. S tím, že přeskočila jeden rok studia, se vyrovnala velmi dobře. Lehce také zapadla do kolektivu třídy. Nezkazila žádnou studentskou akci. Úspěšně a bez jakýchkoliv problémů odmaturovala.

Po maturitě studovala na Právnické fakultě Karlovy univerzity v Praze. Posléze získala titul JUDr. Po listopadu 1989 byla právní poradkyní v nejvyšších ekonomických kruzích této země. Měla vlastní advokátní poradnu: bydlela nejdříve v bytovém domě v Bellušově ulici v Praze 5, později v rodinném domě v Leštínská 2302/12, Praha 9, Horní Počernice, kde měla i svou soukromou advokátní kancelář. Nabízela: „Poskytuji všestrannou právní pomoc a poradenství v oblastech občanského, obchodního, trestního a správního práva. Pomohu s podáváním žalob, stížností a opravných prostředků soudům a správním orgánům. Zastupuji při soudních řízeních v občanskoprávních, obchodněprávních i trestněprávních sporech.“ Kancelář po ní převzala v současné době vede její dcera z prvního manželství Mgr. Iva Svobodová.

Jarka se srazů naší třídy pravidelně zúčastňovala, vlastně po celou dobu. Ten v roce 1990 se dokonce konal v jejím bytě. Tento sraz původně zajišťoval Jiří Vrba, ale onemocněl, tak byl na poslední chvíli změněn jak termín, tak prostor. V žádném restauračním zařízení o nás nestáli. Jarka na poslední chvíli poskytla azyl ve svém bytě. Sešlo se nás tam 21 lidí. Byl to jeden z nejhezčích srazů, co se nálady týká. Bylo to mimo jiné pro mimořádně dobré francouzské víno, kterým nás každého obdaroval Viktor Formáček. Docházela i na obnovené každoroční srazy po roce 2015. A byla zábavná a milá společnice. Kdy přesně Jarka zemřela, nevíme. Ale rádi a s láskou na ni vzpomínáme.

RNDr. VĚRA JECHOVÁ – HOLUBOVÁ, CSc.

Věra byla během gymnaziálních studií tichá, nenápadná dívka. Dobře se učila, našich lotrovin se nezúčastňovala, někdy se jen shovívavě usmívala, či kroutila hlavou. Vynikala v přírodovědných předmětech, hlavně v biologii. Po úspěšné maturitě studovala na Přírodovědecké fakultě Karlovy univerzity v Praze. Po úspěšném absolvování se věnovala mykologii – konkrétně studiu mikroskopických hub mikromycetů. Byla členkou tehdejší Československé vědecké společnosti pro mykologii při ČSAV, a když 5. září 1984 vznikla Komise pro studium mikroskopických hub (současná Sekce pro studium mikroskopických hub), byla Věra zvolena její místopředsedkyní. Sekce pořádá každý rok exkurzi zaměřenou na sběr mikroskopických parazitických i saprotrofních hub. Řada z nich se konala pod jejím vedením. Napsala řadu vědeckých publikací a byla jedničkou ve svém oboru.

Jaký byl její rodinný život, vlastně nevíme. Ale ve zprávě ze srazu 30. května 1990 uvádí Jiřina Špergrová o Věře toto: „Věra – tak tady je patrná největší změna. Z pečlivé, zamlklé studentky se stala zábavná a hovorná paní doktorka.“ Podle fotek dostupných na internetu Věra i nesmírně zkrásněla. Žel, dalšího srazu už se nezúčastnila. Zemřela náhle 5. března 1993 v Košicích, dvanáct dní před 57. narozeninami (narodila se 17. března 1936 v Praze).

RNDr. DAGMAR KALVODOVÁ

Dášu Kalvodovou znám od prvního vstupu do školních lavic. Bydlela naproti škole, ve stejném domě jako Viktor Formáček. Chodily jsme i do stejné střední školy v Botičské ulici. Ona do A, já do B. Ve stejné třídě jsme se pak potkaly i na gymnáziu. V prvním ročníku jsme dokonce seděly vedle sebe v lavici. Byla velmi nadaná, pilná a vůbec nezlobila. Studovala i na AG celou dobu s vyznamenáním. Žila jen s maminkou a byla jí strašně podobná.

Byla trošku samotářka, našim blbinkám víceméně jen přihlížela. Ale mohli jsme si být jisti, že nás nepodrazí, že donášet a žalovat nikdy nebude. Dávala opisovat, když to šlo, napovídala. Když jste něčemu nerozuměli, snažila se vám to vysvětlit.

Dáša studovala po maturitě biologii na Karlově univerzitě. Získala doktorát z mikrobiologie a v Mikrobiologickém ústavu Akademie věd pracovala až do odchodu do důchodu. Žila sama, ale rozhodně nebyla zatrpklá. Milovala kulturu ve všech jejích podobách a využívala všech možností, které se jí nabízely. Ráda se s námi setkávala. I když na srazích víc poslouchala, než mluvila, vypadala šťastně. My s Martou jsme se s ní setkávaly i na srazích ze školy v Botičské ulici. I na ně ráda chodila. Kdy přesně odešla z tohoto světa, nevíme. Prý ji v bytě, ve kterém vlastně žila od narození, našli až po několika dnech její sousedé. Pochována je pravděpodobně na Vyšehradském hřbitově v rodinném hrobě.

EVA OPĚLOVÁ

Eva přišla do AG z nějaké ostravské školy o něco později. Její otec byl do Prahy služebně přeložen a rodina se přestěhovala s ním. Byla všestranně nadaná pilná studentka, zaměřená víc na humanitní předměty. Měla menší problém se sebevědomím. Narodila se s rozštěpem rtu. Po řadě operací to vlastně nebylo vidět, ale měla trošku horší výslovnost. Po maturitě možná studovala na právnické fakultě UK v Praze. Zda studia dokončila, nevíme. Při banální operaci krčních mandlí se prý z narkosy neprobudila. Odešla navždy počátkem 70. let.

ALENA NEVĚŘILOVÁ

Alena patřila mezi skokany. Přeskočila první ročník a musela zvládat učivo ročníku druhého. Ze všech pěti skokanů to zvládala nejhůře. Přitom byla velmi přemýšlivá, zajímala se o široký okruh věcí a nad vším dlouho a ze všech možných stran přemýšlela. Trochu jí dělala potíže hlavně matematika, trochu i angličtina. Byla i velká trémistka. Protože ve druhém pololetí posledního ročníku neprospívala ve dvou předmětech, nebyla připuštěna k maturitě. Měla možnost po reparátech maturovat v podzimním termínu, rozhodla se však opakovat celý ročník. Za rok odmaturovala velmi dobře a pokračovala ve studiu na Právnické fakultě Karlovy univerzity. Odpromovala, věnovala se advokacii. Na naše srazy nechodila. Zemřela na konci 70. let.

JITKA ŘÍPOVÁ

Jitka byla o dva roky starší. Přešla k nám z nějaké večerní školy pro pracující. Do kolektivu zapadla dobře. Prospěchově byla lepší průměr. Nějaký vyhraněný zájem neměla, byla výborná v tělocviku, dobře jí šly i jazyky. Byla obletována našimi spolužáky, ale moc toho nevyužívala. Ochotně se zúčastňovala i našich mimoškolních aktivit. Někdy nás trošku krotila a vycházela ze všemi, stála trochu nad našimi partami. Bydlela ve Spálené ulici, tak přece jen měla trochu blíž k Jirkům Řeháčkovi a Vrbovi a také k Janě Šebkové. S tou, myslím, seděla celé tři roky v jedné lavici. Úspěšně, tuším, že s vyznamenáním odmaturovala. Co dělala po maturitě, vlastně nikdo z nás neví a vlastně nikdy nevěděl. Že zemřela, nám oznámila Marta, která někde viděla její parte.

IVANA ŠEBKOVÁ

Do AG nastoupila Ivana z branické školy a v partě Branikářů se také na této škole cítila nejlépe. Byla výborná sportovkyně, zejména volejbalistka a plavkyně. Ve volejbale reprezentovala nejen naši třídu, ale i školu. Také ráda a dobře plavala. Řadu z nás přitáhla na svou oblíbenou plovárnu v Braníku, kde měla předplacenou kabinku a kde byla možnost kromě zaplávání si i jinak procvičit své tělo. Na AG patřila k těm, co v učení moc nevynikali. Problém měla zejména z přírodovědnými předměty. Krom toho byla i velké trémistka. Někdy byla klasifikována až příliš tvrdě. To jí na sebevědomí a jistotě při zkoušení rozhodně nepřidalo. Ivana pro nedostatečnou ze dvou předmětů s námi nematurovala. Jestli maturitu skládala na podzim, nebo až za rok, nevíme. Asi i proto na žádný sraz nepřišla. Jiřina Špergrová nám na jednom srazu řekla, že Ivana má

roztroušenou sklerózu a je to s ní zlé. Od ní jsme se také dověděli, že už není mezi živými.

EVA ŠILHABOVÁ

Eva byla jednou ze studentek, která k nám do třídy přišla o rok později, jeden rok přeskočila. Patřila k těm několika „skokanům“, kteří to celkem lehce zvládli. Navíc byla pilná a zdravě sebejistá. Asi k tomu přispívalo i to, že byla velmi hezká. Nevynikala vlastně v žádném předmětu, ale dobrá byla její nejhorsí známka. Maturitu úspěšně zvládla. Po ní studovala na dvouleté Vyšší pedagogické škole v ulici Magdaleny Rettigové obor český jazyk a literatura + ruský jazyk. Několikrát jsme se na chodbě potkaly a zavzpomínaly. Po absolutoriu nastoupila na umístěnku, kam nevím. Na žádném pomaturitním srazu myslím nebyla. Že už není Eva mezi námi, si přečetla v nějakých novinách Marta Branislavová, která nám to také na jednom ze srazů oznámila.

MARIE ULMANOVÁ-FARKOVÁ

Mášu Ulmanovou znám také od první třídy. Bydlela v domě hned vedle školy. Její otec, ženský lékař a porodník, tam měl sanatorium. Byla nejstarší ze šesti dětí – tři děvčat a tři chlapců. Velmi brzy jim zemřela maminka. Máša pak půl roku nosila černé šaty, občas se rozplakala.

Do stejné třídy jsme chodily i ve střední škole v Botičské ulici i na Akademickém gymnáziu, následně po reformě přejmenovaném na jedenáctiletku. Po celou školní docházku byla vzornou žákyní. Vlastně po celou tu dobu snad měla na vysvědčení jen samé jedničky. Maturitu složila taky na samé výborné.

Nejen to. Pečlivě se dokázala starat i o mladší sourozence. Hodně četla, docela ráda sportovala a představovala si, že jednou bude lidem pomáhat jako lékařka. Nepřekvapilo nás, když se hlásila na medicínu a dostala se tam. Že by Máša medicínu vzdala, nikoho nenapadlo. Vzdala to, protože psychicky a následně i fyzicky nesnesla pitevnu. Co přesně dělala, vlastně nevíme. Na první srazy chodila pravidelně, provdala se. Jestli měla děti, nevíme. Vypadala zdravě a spokojeně. Zpráva, že zemřela, nás všechny překvapila.

KATEŘINA ZLATNÍKOVÁ

Naše nejmladší spolužačka. Narodila se 20. ledna 1939 v Praze. Do první třídy šla v necelých 6 letech. Byla všestranně nadaná, proto ji v roce 1953 ve čtvrtém ročníku tehdejší střední školy vybrali, aby postoupila, vlastně skočila do 10. ročníku jedenáctiletky. Byla vlastně o dva roky mladší než většina z nás. Maturovala, tedy zkoušku dospělosti složila, v 16 letech, a stala se tak vlastně nejmladší československou maturantkou.

Hudební talent se u ní projevil velmi brzy. Jako pětiletá byla přijata do Kühnova dětského sboru a účinkovala na koncertech i v operních představeních (na příklad Rafael Kubelik: "Veronika", A. Dvořák: "Jakobín", Kovařovic: "Na starém bělidle", Bizet: „Carmen“, Čajkovskij: „Piková dáma“, Puccini „La Bohème“).

Po maturitě studovala na pražské konzervatoři cimbál u Alberta Peka a zároveň také příčnou flétnu a kytaru. V začátcích své umělecké dráhy spolupracovala s mnoha hudebními tělesy různého zaměření (Laterna Magica, Pražští madrigalisté, Musica viva Pragensis). Zúčastnila se také několika hudebních kurzů, jako například barokní hudby v Cologne, nebo kurzů moderní hudby v Darmstadtu (1967). Roku 1970 přesídlila do Stuttgartu.

Mezi skladatele, které Kateřina Zlatníková inspirovala k napsání skladby pro cimbál patří např. Alois Hába, Václav Kučera, Jan Kapr, Sláva Vorlová a mnoho dalších, čímž výrazným způsobem přispěla k rozšíření umělecké literatury určené pro tento nástroj. Své interpretační snahy zúročila Kateřina také na několika hudebních nosičích. Kateřina byla nadaná i na matematiku, lehce se učila i cizím jazykům. Na gymnáziu si prožila i první velkou lásku, takovou hezkou romantickou. Honza Bísek ještě po letech vzpomínal, že nikdy nebyl tak zamilovaný, nikdy žádnou ženskou tak neobdivoval, jako Kateřinu. Bylo to po prvním srazu, kterého se mohli zúčastnit ti, kdo emigrovali, tedy po roce 1989. Měla syna Kryštofa. Zemřela 18. ledna 2013 ve Stuttgartu, ale pochována je na Olšanském hřbitově v Praze.

Ing. PAVEL CÍSAŘ

Pavel (*1938) je jeden ze dvou chlapeckých skokanů (přeskočil jeden rok). Do třídního kolektivu zapadl velmi dobře. Jednak pro vysokou postavu, hezký vzhled, sportovní zaměření a smysl pro legraci. Po maturitě pokračoval ve studiu na Stavební fakultě ČVUT v Praze se zaměřením na pozemní komunikace. Po promoci a absolvování roční vojenské služby působil na Moravě u Dopravních staveb Olomouc. Podílel se i na stavbě dálničního mostu Vysočina, který překlenuje údolí řeky Oslavy ve Velkém Meziříčí. Firma Dopravní stavby Olomouc spolu s firmami Vítkovické železárny a Hutní montáže Ostrava na stavbě spolupracovaly. Stavba probíhala od dubna roku 1972 do 28. listopadu 1978, kdy most byl zprovozněn. Všichni dálničáři, jak se jim ve Velkém Meziříčí říkalo, byli po dobu stavby mostu ve městě

ubytování. Jednou jsem se nečekaně a překvapivě s Pavlem v místní samoobsluze setkala. Oba jsme se radostně překvapeni asi objali a políbili a před krámem si povídali. Slíbili jsme si, že se sejdeme a že já se pokusím zařídit, aby se mohli v gymnáziu v šatně tělocvičny osprchovat, i když nebudou mít domluvenou a zaplacenou tělocvičnu. Tohle radostné setkání mohlo pro mne mít ale docela nepříjemný dopad. Na štěstí, jsem se hned, jak jsem přišla domů, Ivanovi, svému manželovi, pochlubila, s kým jsem se setkala a na čem jsme se Pavlem domluvili. Byla jsem ani ne hodinku doma, když se nečekaně objevila Ivanova matka, tedy moje tchýně, a vyzvala Ivana, aby s ní šel do vedlejší místnosti, že mu potřebuje něco důležitého říci. Chvilku bylo ticho, ale pak se ozval Ivanův hurónský smích o dveře se otevřely: „Tak už Meziříčí ví, že mi i ty zahýbáš s dálničárema,“ sdělil mi můj muž a babička Kácalová na něj nevěřičně koukala. Všechno jsme si vysvětlili. Dodnes ale nevím, jak by zprávu, že jsem se objímala na náměstí s jedním z dálničářů, Ivan přijal, kdyby to slyšel od maminky dřív, než ode mne. Ivan a já jsme se Pavlem sešli u nás doma, Ivan s ním na basketbalu v tělocvičně gymnázia. S tím sprchováním mimo tréninky to ale nevyšlo. Dálničáři, zda oprávněně či nevinně, neměli ve městě dobrou pověst. Byli tu samí mladí chlapi, měli peníze a hodně se vykládalo.

S Pavlem jsme si vyměnili ještě i pár písemných pozdravů. Ještě totiž byla doba předmobilová. Měli jsme v plánu se setkat v Olomouci, až tam pojedeme za přáteli Ivanova otce, ale nějak to nevyšlo. Pak jsme se viděli na několika srazech v Praze, z toho v 1990 mě dokonce vezl v noci domů. Původně jsme mysleli, že u nás přespí, ale jen se na chvilinku zdržel a pokračoval domů. Jestli to byl ten jeho poslední sraz, už nedokážu říci.

Jiřina Gajdošová – Špergrová ve zprávách ze srazů naší třídy Pavla charakterizovala takto:
2005

CÍSAŘ PAVEL – rozšafný stavař, nyní z Hranic na Moravě. Od r. 1964 staví silnice a benz. pumpy (hlavně ÖMV), má dohromady 7 vlastních a nevlastních vnučat, která poměrně často s přítelkyní hlídají – na život si nestěžuje.

JAN BÍSEK

Do které školy Jan Bísek chodil, než začal studovat na AG, nevíme. Nikdy na to přišla řeč. Během studia patřil trochu mezi solitéry. I když chodil na všechny srazy a nepatřil mezi ty, co by jen mlčeli, řeč na to nepřišla. V dospělosti žil s rodinou v Praze 4, v ulici Polední 8.

Za studií na gymnáziu a jedenáctiletce patřil mezi průměrné a celkem méně nápadné studenty. Občas ho to táhlo k Podolákům. Co přesně dělal po maturitě, vlastně nevíme. V důchodu si podle Jiřiny Špergrové-Gajdošové přivydělával v recepci Vršovické nemocnice. On sám o sobě vlastně nikdy moc nemluvil. Snažil se být nenápadný. O to víc nás překvapilo, když se objevil v jednom detektivním televizním seriálu a v jedné epizodě, bylo v titulcích i jeho jméno. I když jsem chtěla a měla možnost zeptat se ho na to, jak se tam dostal a

kde ho ještě uvidíme, nějak jsem ji nevyužila já ani nikdo jiný z nás. Je to škoda, ale musím říci, že jsme vůbec zapomínali ptát na mnoho věcí, které nás, jak stárneme, čím dál víc zajímají. Otázek přibývá, lidí ubývá.

Že už Honza na sraz už nikdy nepřijde, se dověděla Marta Kryšková od jeho ženy, když se potkaly v samoobsluze v roce 2018.

Mgr. JAN KRAHULÍK

Honza Krahulík přišel na AG z nějaké Vinohradské školy. Dělal trochu dojem venkovského kluka, v tom dobrém slova smyslu. Brzy se skamarádil, hlavně tomu dopomohl jeho zájem o hudbu. S několika spolužáky vytvořili hudební skupinu. Hráli většinou klasickou hudbu a jaksi trochu jen pro sebe, ale získali si podporu tehdejšího profesora hudební výchovy. Měli jsme ji ale jen v prvním ročníku. S ní odešel i profesor, který jí vyučoval (jeho jméno se mi nepodařilo zjistit). Kluci si pro radost hráli dál.

Honza nepatřil mezi iniciátory študáckých kousků, ale nevyhýbal se jim. Byl průměrný student, s převažujícím zájmem o humanitní předměty. Po úspěšné maturitě se nám trochu ztratil. Pravděpodobně vystudoval dvouletou VPŠ (Vyšší pedagogická škola) a po základní jednoleté prezenční vojenské službě začal učit. Kantořině se věnoval až do odchodu do důchodu. Popravdě řečeno, učil na zkrácený úvazek i jako důchodce. Učil a snad i na čas řediteloval na ZŠ v Solenici, kde také s rodinou žil. Měl dceru a syna, dvě vnoučata, Vojtěcha a Gabrielu, pět pravnoučat: Adélku, Toníčka, Honzíčka, Jiříčka a Mikuláška. Zemřel v 84 letech v červnu 2021.

V roce 2015 byl jedním z iniciátorů obnovení našich srazů. To, že jsme se od toho roku scházeli každý rok, je i jeho velká zásluha. Na srazy se dostavoval, i když chodil o berlích, dokonce ho dcera na poslední dovážela, když už žil v domově důchodců. Obdivovali jsme ho, jak má dobrou náladu a jak dokáže být svým způsobem šťastný.

MUDr. ZDENĚK EREMIÁŠ

Rozhodně nepřehlédnutelný student. Vysoký jistě přes metr devadesát a mohutné postavy, patřil mezi premianty. Narodil se v Praze v rodině zubního lékaře jako první za čtyř dětí. Jeho o rok mladší sestra Emilie-Milča Eremiášová studovala také na AG, chodila jen o rok níž než my. Byla mimořádně výtvarně nadaná. Celá rodina žila bohatým společenským a kulturním životem. I Zdeněk měl rád hudbu a umění vůbec. Hrál dobře na klavír, zpíval ve sboru. Byl vlastně bezproblémový student.

Ale jeden malý malér, pro nás nezapomenutelný, na něj čekal. Zdeněk byl často při tělocviku cílem postpubertální zábavy ostatních spolužáků. Pokusil se tehdy splnit požadavek tělocvikáře, prolézt mezi příčkami žebříku o rozměrech cca 60 x 30 cm. Jakým způsobem se mu podařilo dostat svoje mohutné tělo mezi příčky, nám bylo záhadou, ale podařilo se mu to.

Ovšem dostat se ven, to bylo nad jeho síly. Modral, zesinal, špeky se přemísťovaly sem a tam. Veškerá snaha marná. Nakonec musel přijít školník s pilkou, aby jeden špriclík odřízl a Zdeněk mohl být za hurónského řevu ostatních spolužáků vysvobozen. My dívky jsme se tenkrát divily, proč se kluci z tělocviku nevracejí do třídy. Nešel ani příslušný kantor a bylo rozhodně víc než pět minut po zvonění. Vtom se otevřely dveře a v nich stál Zdeněk a třimal v ruce nějaký kus dřeva. Za ním se do třídy hrnuli hurónsky smějící se kluci i s vyučujícím – myslím, že dokonce matematikářem. Co se stalo, jsme se my dámy dozvěděly až další přestávku. Jestli museli Zdeněkovi rodiče opravu žebříku uhradit, nevíme dodnes. Ale na onen vstup Zdeněka do třídy dodnes vzpomínáme.

Já, Zimka, mám ještě jednu vzpomínku. Myslím, že to bylo na plese v rámci tanečních. Zdeněk pro mne přišel. Smysl pro hudbu měl, na tanec nebyl antitalent. Hráli valčík. Tak jsem se docela těšila. Šlo nám to. Cítila jsem se krásně, jen jsem se vznášela. Jenže najednou jsem necítila zem. Marně jsem napínala špičky nohou. Nedosáhla jsem na ni. Držela jsem se Zdeněka jako klíště. Nic se nestalo. Valčík skončil, Zdeněk mě dovedl k mé mámě-gardedámě, úklonou poděkoval za tanec, na který nikdy nezapomenu. Takhle jsem si valčík už nikdy nezatančila.

Po maturitě odešel Zdeněk studovat medicínu a úspěšně ji dokončil. Po roční prezenční službě pravděpodobně na umístěnku nastoupil do nemocnice v Lázních Teplicích, kde žil, pracoval, oženil se, zplodil potomstvo (2 synové, 2 vnoučata), léčil lidi, pracoval i jako důchodce. Že zemřel, nám e-mailem v roce 2020 oznámili pozůstalí, když jim přišla pro Zdeněka pozvánka na sraz.

Zdeněk se dle možností srazů zúčastňoval, byl vždy dobře naložený. Ale pamatují se, že na jednom srazu po roce 1989 se dost ostře pohádali s Robertem Havelkou, také lékařem. Asi o politiku. V roce 2002 Zdeněk v komunálních volbách v Teplicích kandidoval za ODS na 17. místě kandidátky. Skončil jako 3. náhradník.

Ing. VIKTOR FORMÁČEK – TOUŠEK

S Viktorem Formáčkem, řečeným Touškem, jsme se začali potkávat od září 1943. Chodili jsme do stejné školní budovy, já do dívčí, on do chlapecké. Bydlel ve Vratislavově ulici, přesně proti škole. Tam bydlela i naše spolužačka Dagmar Kalvodová a o kousek pod školou Máša Ulmanová. Do stejné třídy chodila i Marta Branislavová. Společně jsme přešli i do školy, tehdy nazývané střední, v Botičské, Marta, Dáša a Toušek do A, já a Máša do B. Ve třídě jsme spolu sedávali až na AG.

Kromě školní budovy jsme se potkávali i v jejím okolí, hlavně na vyšehradské plovárně – Špačkárně. Toušek byl námi vodomily obletován mimo jiné i proto, že byl vlastníkem keni, tedy kanoe. S tím souvisí jeden nezapomenutelný zážitek s ním spojený. Bylo to v úterý odpoledne, byl slunečný den, nevím už, jestli byl jarní

nebo podzimní, ale rozhodně ne horký den. Šla jsem do tanečního kroužku a potkala jsem se s Viktorem: „Kam se ženeš?“ „Ale, do boudy, mám kroužek“ „Kašli na to, já si jdu zajezdit, jsem se Špačkem domluvený, že mi ji dovolí a pomůže vytáhnout.“ Tomu se nedalo odolat. Pro jednou se nic nestane! Tak jsme šli. Byla sice trochu zima, ale bylo to krásné. Kromě nás si vyjeli i sourozenci Špačkovi, děti vyšehradského plavčíka. Trochu jsme do sebe z legrace šťouchali, aby se lodě rozhoupaly. A pak se ta naše převrátila. Zima, břeh dost daleko, oblečení těžklo, hlavně neztratit boty. Společnými silami jsme dorazili i s Viktorovou lodí k plovárenskému molu. Těžko říct, jestli pan Špaček nadával víc nám nebo sobě, že nám to dovolil. Nějaké suché věci našel už na plovárně, pak nás odvedl všechny k sobě domů a postaral se o nás a o to, aby usušil, co se dalo. Když jsme se trochu zahřáli, rozhodla paní Špačková, že se u nich doma pro nás dva, Touška a mě, něco najde, aby se naši rodiče o nás zbytečně nestrachovali. Našlo se a šlo se domů. Se strachem, jak vysvětlím pozdní příchod a tu změnu oblečení. Bylo mi hezky úzko. Máma vždycky měla rychlou ruku. Zazvonila jsem a hodně sklonila hlavu. Pohlavky snesu, facky jsou horší a občas zanechají stopy. Máma otevřela a objala mě, líbala a v očích se jí třpytily slzy. „Nic se ti nestalo, zlato moje, holka bláznivá.“ „Tys nám dala“, poznamenal podivným hlasem táta. Máma se totiž nečekaně stavila pro mne v kroužku, dozvěděla se nejen, že jsem nepřišla, ale od někoho i to, že jsem se s Formáčkem vypravila na Vltavu. Proto se obávala, že se mi něco zlého stalo, to nejhorší... Druhý den sice následovala řůra různých zákazů a příkazů, ale to se zvládlo. Pro mne bylo důležité zjištění: Má máma mě má rada, i když mě pořád napomíná, přikazuje a nadává. A také: dokážu plavat i oblečená. Lidé si dokážou v nouzi pomoci. Na kanoi se nemá moc blbnout.

Viktora mám spojeného i s hudbou. Hrál na klavír, kytaru a měl přenosný gramofon nebo rádio. Jako jediný z nás! Díky němu a jeho „aparátu“ a jeho kytáře jsem se začala zajímat o jazz, Jaroslava Ježka a Osvobozené divadlo a tehdy neoficiální hudbu vůbec. S Viktorem jsme trávili i ne jeden letní tábor. Mohl i za to, že jsme v roce 1951 po cestě ke křižanovským rybníkům zpívali „S čistým štítem vždycky bojoval americký námořník“ a námořnickým krokem v šiku pochodovali. Někteří z nás přitom měli na krku rudé pionýrské šátky. Z dnešního pohledu absurdní, ale bylo to tak, a ještě to šlo.

S Viktorem jsem se krátký čas pravidelně potkávala i jako vystudovaná kantorka. Jezdili jsme stejným večerním rychlíkem společně do Kolína. Já přestupovala na vlak do Jihlavy. On vystudovaný Ing. pokračoval do Pardubic. Tam si plnil svou roční vojenskou povinnost. Jednou jsme se zakecali a vtom slyším nádražní rozhlas „Kolín. „Pro boha! Honem!“ Viktor mi pomohl k výstupu, otvírá dveře, vlak už se rozjížděl, já

vyskakují, Viktor mi podává zavazadlo, pohledy se loučíme a slyším: „...odjíždí směr Kolín – Pardubice – Česká Třebová“ a vidím: Velim. Prázdné nádraží, další vlak až ráno. Na noc strávenou na pustém nádraží a na reakci mého tehdejšího nadřízeného, ředitele velkomeziříčské devítiletky, se zapomenout nedá: „Neukázněná, nespolehlivá, nezodpovědná pražská primadona“. Byla z toho důtka, zápis do kádrových materiálů, nějaký finanční postih. Za týden jsme se tomu s Touškem dost nasmáli.

Ještě jedno – vlastně jedno z nezapomenutelných setkání. V roce 1990. První po jeho emigraci. Přál si, abychom přijeli na Ruzyň, aby trefil na místo srazu. Přiletěl vlastním letadlem, s přítelkyní, ale hlavně s velkým nákladem – na vozíku měl snad dvacítkou zvláštních černých nádob – demižonů s vínem. Výborným. „Aby bylo co pít.“ Vypít jsme to všechno nedokázali. Většina z nás, co zůstali do konce, si Touškovu pozornost odnášela domů.

Pak už jsem se s Viktorem sešla jenom jednou, naposled. Byla jsem u toho, když se ukládala do jejich rodinného hrobu na Vyšehradském hřbitově urna s jeho popelem.

Jiřina Kácalová-Zimová

Bonviván, opravdu renesanční člověk. Miloval život a užíval si ho plnými doušky. Jak na AG, tak i později v emigraci. Moje dvě starší dcery na něj dodnes vzpomínají jako na toho „strejdu“, co se pořád smál. O jeho emigraci jsem se dozvěděl od přítele jeho rodičů, nizozemského architekta E. Grossmana již v roce 1968. Viktorův bratr Tomáš byl tehdy na návštěvě v Nizozemsku a byl jsem pozván na návštěvu. Dozvěděl jsem se, že Viktor (Toušek) je ve Francii. Brzy nato jsme se sešli. Šovinistická Francie mu nedala příležitost k dalšímu rozvoji a uplatnění. Tak se rozhodl pro Německo, kde si vybudoval velmi dobré postavení. Usadil se v Karlsruhe. Po prodeji několika patentů svých vynálezů se stal finančně nezávislým. Pro firmu, které prodal své vynálezy, pak zaváděl tyto výrobky po celé Evropě do praxe. Často navštěvoval nejrůznější státy v Evropě. Pro usnadnění přesunu si udělal pilotní zkoušky a pořídil si první vrtulové letadlo. Později ho vyměnil za tryskové.

Vzpomínám si na jeden z prvních třídních srazů, kdy jsme se sešli před školou. Přicházíme spolu od Václaváku a u školy stojí několik starších lidí. Když jsme se přiblížili, Toušek v kožené letecké bundě s kožešinou se podíval na skupinu postávajících před školou a povídá: „Vole, jsme tady asi blbě, tady je nějaký spolek penzistů!“ Byli jsme správně, byli to naši spolužáci.

Bohužel nepozornost, či blbost maďarských navigátorů na věži na letišti v Maďarsku zapříčinila, že místo aby ho navigovali na ranvej při mezipřistání, ho poslali přímo na vedle stojící hangár. A to bylo jeho poslední přistání. Ztratil jsem přítele, s kterým jsem strávil mnoho nezapomenutelných chvil.

Viktor autor

Hlavní autoři:	Kubeczka, Karl-Heinz, 1935- (Autor), Formacek, Viktor, 1937-1999 (Autor)
Typ dokumentu:	Kniha
Jazyk:	English
Vydáno:	Chichester : John Wiley & Sons, Ltd, [2002]

K.UTB

RNDr. JAROMÍR JANKO

Mimořádně nadaný matematik, narozený 27. 4. 1937 v Praze, po maturitě studoval na Matematicko-fyzikální fakultě UK, úspěšně absolvoval 1960, stal se počítačovým odborníkem. V roce 1968 emigroval a natrvalo se usadil ve Švýcarsku, nejdřív v Bernu a pak v Basileji. Po roce 1989 se vracel do rodné vlasti jen příležitostně, na rodinné návštěvy, na naše srazy. Ale přijížděl také pravidelně přednášet na Matematicko-fyzikální fakultu UK v Praze, svou alma mater.

Jarda, nadaný a lehko se učící student, měl dost času a příležitostí být jedním z hlavních iniciátorů skoro všech našich studáckých legráček a potutelností. Připomenout je všechny, asi nedokážu. Tak alespoň některé.

V prváku jsme jeli na jednodenní školní výlet na Sázavu. Třídní profesorka nás požádala, abychom s sebou vzali všechno, co budeme ten den potřebovat. O přestávce Jarda navrhl, abychom každý vzal i něco úplně nepotřebného. S nadšením jsme jeho návrh přijali. Já s sebou táhla hmoždír. Víím, že někdo měl brusli, někdo dokonce nočník, myslím, že nescházela pilka ani lano. Některé věci nám sice hodně překážely, ale to nevadilo. Po návratu do Prahy jsme si je ještě kolektivně prohlíželi u kašny pod Národním muzeem, kde jsme si i opláchli svoje unavené nožičky.

Krásný, nezapomenutelný a vlastně i nedoceněný nápad Jarda měl. To když se v maturitním ročníku domluvil s Honzou Švábem a udělali album, které zdokumentovalo to, co jsme tři roky v AG, přesně rok v AG a dva 2 na jedenáctileté střední škole, prožili. Texty převážně vymyslel Jarda a Toušek Formáček, krasopisně napsal Honza Šváb, společně vybrali fotografie. Myslím, že málo absolventů se může pochlubit takovým pokladem. Dalo jim to určitě hodně práce a nás to všechny strašně potěšilo. Album zůstalo v úschově právě u Jardy. Na obnovený, po dlouhých letech svolený, sraz v roce 2015 nás hodlal Jarda mile překvapit. Zařídil, abychom si mohli přehrát CD, které přivezl. Trochu naznačil, že nahrál na CD naše album, že nám ho věnuje a že si ho budeme moci všichni zkopírovat. Prý nám poradí jak. Nemohli jsme se dočkat. Jenže CD v zařízení, zapojeno, ale nikde nic. Proběhla kontrola zařízení. V pořádku. Ale dál nikde nic. Vzal špatné CD? Udělal při nahrávání chybu? Nedalo se nic dělat. Byl strašně nešťastný. Nakonec dostal nápad. Na internetu existuje program Spolužáci. Můžeme ho založit a on tam album jednoduše pošle, jednoduše můžeme být docela lehce v pravidelném spojení. Kdo se do toho pustí? Po dlouhé debatě jsem se nabídla já, Zimka. (Jednak jsem trochu s PC pracovala, jednak jsem věděla, že mi s tím pomohou mí bývalí žáci, PC specialisté).

Tak jsem byla chvíli s Jardou v pravidelném spojení. Poslal celé album, navrhl a popsal cestu k jeho otevírání a fungování. Víc než rok to pak k radosti nás všech fungovalo. CD s naším albem jsme dokonce v roce 2016 AG věnovali. Bohužel s rozvojem sítí Spolužáci přestalo mít smysl. Na srazu v roce 2015 jsme se také dohodli, že se budeme pravidelně scházet každý rok a že hlavním svolavatelem budu já. Bylo to a je to trochu absurdní, nežijí v Praze, ale na Vysočině. Už to tak zůstalo.

Jarda na srazy až do roku 2023 přijížděl. V roce 2024 poslal e-mail:
Jirino, omluv mne na srazu, kam se nemohu dostavit. Dolehl na mne vek, nemohu chodit a taky dychat. Preje vse nejlepsi vsem ucastnikum JJ

Pak už se neozval. Maily se vracel. Volání na jeho mobil: číslo neexistuje.

MUDr. ROBERT HAVELKA

Robert se narodil 4. ledna 1937 a zemřel 26. ledna 2019 ve Znojmě. Je synem Roberta Havelky a Anny Havelkové. Měl o deset let starší sestru Věru, provdanou Chytilovou. I ona byla lékařkou.

Ze které školy Robert na Akademické gymnázium přišel, nevíme a už ani nezjistíme. Co se tělesného vzhledu týče, patřil mezi ty nejvyšší a nejstatnější. Jinak ale na sebe moc neupozorňoval. Ukázněný, poctivý, celkem úspěšný student. Velmi se nejdříve přátelil se stejně povahově založenou spolužačkou Dášou Kalvodovou. Později spolu utvořili zcela nerozlučnou dvojici. Trochu jsme se jim posmívali, že jednoho bez druhého není vidět, ale možná jsme jim to i někteří záviděli. Vydrželi to až do konce středoškolského studia. Jak dlouho i po něm, nevíme a už se nedozvíme.

Robert po maturitě odešel studovat na lékařskou fakultu Karlovy univerzity a studia úspěšně dokončil v roce 1961. Pravděpodobně nastoupil na umístěnku do Ústí nad Labem. Tam v roce 1963 vzniklo zásluhou doktora Pavla Žaluda samostatné anesteziologické oddělení. MUDr. Pavel Žalud se stal jeho prvním primářem. K jeho prvním žákům patřil mimo jiné lékaře i mladý MUDr. Robert Havelka. Této specializaci se věnoval. Když v roce 1969 vznikla v mladoboleslavské Klaudiánově nemocnici anesteziologie jako samostatný lékařský obor, stal se MUDr. Robert Havelka jejím prvním primářem.

Kdy se MUDr. Robert Havelka vrátil do Prahy, nevíme. Jeho nám známá adresa je z roku 1990: Nad Rokoskou 28, Praha 8. O jeho rodinném životě vlastně také nic nevíme. Zemřel 26. ledna 2019, čtrnáct dní po 84. narozeninách. Pochován je na Ďáblickém hřbitově v Praze-Střížkově.

RNDr. LADISLAV KRYŠKA CSc.

Za Láďu odpověděla manželka. Údaje o rodině najdete v medailonku od ní.

Láďa patřil mezi velmi nadané matematiky. Zúčastňoval se pravidelně matematických a fyzikálních olympiád a byl v nich velmi úspěšný. Celkově patřil po celou dobu studia na AG mezi velmi dobré studenty. Přitom patřil mezi hlavní organizátory našich studentských legráček. Petr Šramota má na něj zajímavou vzpomínku.

Láďa patřil mezi mimořádně nadané matematiky. I jemu se však přihodilo, že se na jednu písemku nepřipravil. Já tehdy výjimečně ano. Musel jsem, abych dostal dobrou známku. A tak se stalo, že při písemce z matematiky, kdy jsme seděli s Láďou spolu v první lavici, nastala bizarní situace. Ne já od Ládi, ale on ode mne písemku opsal. Výsledek byl nabíledni. Profesor Rakovič nevěřil, že by Kryška něco opsal od Šramoty. Láďa dostal za jedna a já za pět. Nato se Láďa v lavici zvedl a řekl: „Pane profesore, to není pravda, že Šramota opisoval ode mě. Já jsem to bohužel opsal od něj. On si pětku nezaslouží.“ Profesor Rakovič přiznání ocenil a známkování změnil. Korektnost kolegy Kryšky mi navždy zůstala v paměti.

RNDr. TOMÁŠ KAFKA PhD.

Tož moje historie – studium a práce

Já jsem vystudoval Matematicko-fyzikální fakultu UK (společně Jaromírem Jankem a Ladislavem Kryškou), pak šel na vojnu (1 rok, jako absolvent VŠ), pár let učil fyziku, byl redaktorem fyzikálního časopisu (ČSAV) a od roku 1968 žiju v USA. Napřed jsem šel zpátky do školy, udělal jsem si tu PhD ve fyzice, specializace experimentální fyzika elementárních částic, a zbytek svého života jsem strávil bádáním – zkoumáním interakcí protonů, později fotonů a neutrin v bublinkových komorách, na urychlovačích ve Fermi National Accelerator Laboratory blízko Chicaga a ve Stanford Linear Accelerator Center blízko San Francisca. Strávil jsem 14 let na State University of New York in Stony Brook, NY a od 1982 žiju v Bostonské oblasti a pracuju na

Tufts University. To vždycky musíme jezdit na urychlovač, kde ten který experiment běží, přivezeme výsledná číslka domů, kde je analyzujeme. V našem oboru byly a jsou experimenty nákladné a komplikované, tak vždy musí spolupracovat řada lidí z řady institucí. Má úloha je obvykle být páté kolo u vozu. Výsledky jsme měli solidní, ale nepříliš oslavované – s jedinou výjimkou, kdy jsme se dostali na první stránku New York Times. To se nám podařilo najít poprvé v historii jeden z chybějících základních kamenů fyziky elementárních částic zvaný „tau-neutrino“. Tato částice byla předpovězena v roce 1973 (po objevu tau-leptonu), ale bylo těžké ji chytit, že to muselo počkat až na náš experiment a první publikaci v roce 2001.

Prožil jsem tedy dobu, kdy bublinkové komory se staly zastaralé, a rychlé automatické elektronické detektory se dostaly do módy. Tak jsme se museli přeškolit a začali jsme stavět detektor, a to ne u urychlovače, ale hluboko pod zemí – 700 metrů, abych byl přesný. To bylo v severní Minnesotě, v místě zvaném Soudan. Byl to starý důl na železnou rudu, tedy ve srovnání s uhelným dolem to bylo velice čisté a příjemné pracoviště – já jsem tam dokazoval, že v kosmickém záření 2/3 mají být muonová neutrina a 1/3 mají být elektronová neutrina. Náš experiment byl jeden z několika podzemních experimentů, které prokázaly, že muonová neutrina se „ztrácejí“ neboli „oscilují“, muonové neutrinum se promění během své tisícikilometrové cesty skrz zeměkouli. Takový jev je důkazem, že neutrina skutečně mají nenulovou hmotu. Náš nový experiment Minos byl postaven, aby ověřil výsledky experimentů s kosmickým zářením za přesně kontrolovaných podmínek. Myšlenka je to jednoduchá, ale provedení je náročné a zní to spíš jako science-fiction. Detektor byl rozměrný, skoro 1000 tun oceli v tom bylo – a všechno se tam muselo dostat víceméně obyčejným výtahem – tedy asi jako stavět těžkou válečnou loď ve velké láhvi. Původní účel experimentu byl detekovat rozpad protonu. To je VELICE řídký a vzácný proces, který ještě nikdo neviděl, a detektory se na to stavějí pod zemí, aby byly co nejvíc chráněny před kosmickým zářením. No, žádný rozpad protonu jsme nenašli, ale byl to stejně zlatý (z hlediska fyziky) důl. Věděli jsme, že v kosmickém záření jsou neutrina, která hravě proletí skrz 700 metrů skály. A nejen to – ty proletí hravě skrz celou zeměkouli. Takže takovým podzemním detektorem prolétají neutrina ze všech stran. Tahle neutrina jsou potíž, když člověk hledá rozpad protonu, ale ukázalo se, že můžeme použít náš detektor ke studiu právě těchto neutrin a udělat velice důležitá měření. Co se týká vlastností neutrin, ze začátku jsme mysleli, že neutrina jsou nehmotná. Anebo, jestli mají hmotu, tak je neměřitelně malá. Chytré hlavičky pak vymyslely, že když neutrina mají malou

hmotu, tak se mohou přeměnit z jednoho druhu neutrin na jiný druh. Celkem známe tři druhy neutrin: elektronové, muonové a tau neutrin. V Soudanu jsme postavili podzemní reaktor, hned vedle toho starého, ale je pětkrát větší, 5000 tun oceli. Vzdálenost od urychlovače k detektoru je 734 km. Už nám běží rok a půl a první publikované výsledky jsou výborným potvrzením nálezů z kosmického záření. Konečné výsledky, na které si ještě chvíli budeme muset počkat, budou nejpřesnější měření neutrinových oscilací na světě. Ale ne dlouho. Řada nových experimentů se plánuje a budu postavena v příštích 5-10 letech. Jak čas běží, tak jsou urychlovače a detektory elementárních částí větší a větší, ale také kolaborační skupiny rostou. Za starých dob, pět fyziků už byla nějaká skupina. Později, „za mých mladých let“, to bylo tak 20-30-50 fyziků na jednom experimentu, ale dnes není výjimečné, že to jsou stovky až tisíce. V takové armádě už není lehké najít postavení, kde by mohl člověk pracovat v klidu a dosáhnout nějaké spokojenosti a zadostiučiní za vykonanou práci. Také technologie se vyvíjí rychlým tempem. Výpočetní technika je dnes taková, že se to budu muset učit znova od začátku, abych mohl s mladými držet krok. Bylo mi v říjnu 70, tak nevím, jak dlouho u toho vydržím.

Od roku 2006 do roku 2013 mám Tom posílat své „Drbníky“ – podrobný popis své činnosti i událostí ve své rodině. Psal o sobě ve třetí osobě. V tom posledním uvádí:

Tom pokračuje v dojíždění na universitu, kde sleduje novou literaturu ve fyzice neutrin všeobecně a obzvláště pak články, které se dotýkají experimentů, v nichž je jeho skupina v Tufts University činná. Tedy už žádné programování. Trochu skenování možná bude, neb experiment NOvA postupně začíná provoz s detektorem na kanadském území.

Koníčky

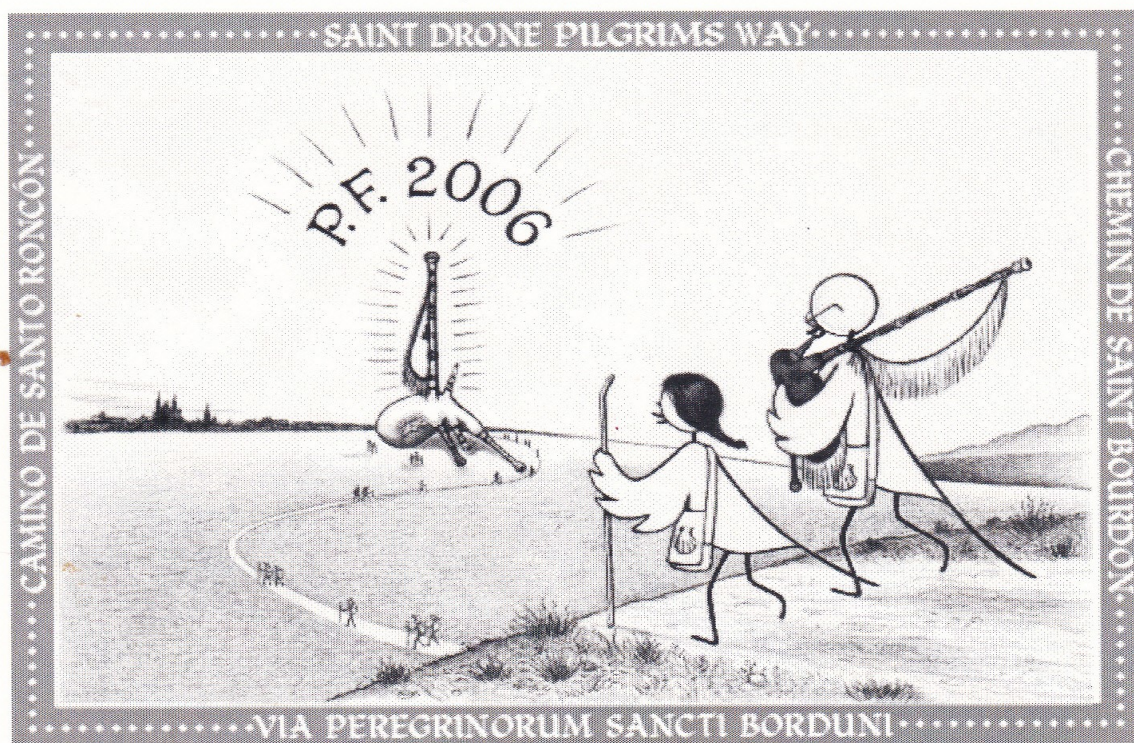
Tomovým koníčkem se staly, pro mnohé z nás asi trochu překvapivě, lidové tance a lidová hudba všech národů. Na tanečním kurzu v New Hampshire se seznámil se svou manželkou, Suzanne Costanza, rodačkou z New Yorku, o 16 let mladší než on. V roce 2026 mi napsal, že tancují pravidelně alespoň jednou týdně, dokonce už rok tance i vyučují. Také k tanci hrají se souborem International Music Club, on na basu, jeho manželka Zuzanka na flétnu. Se sborem také oba zpívají ve všech možných jazycích. Pochlubil se, že ovládají a vlastní i exotičtější nástroje, Zuzanka niněru, on dudy – české, bulharské, francouzské, španělské z Galicie a švédské. Společně se zúčastňují řady festivalů, nejen v různých koutech USA, ale i festivalů lidové hudby v různých koutech světa. Spojují to tak se svým dalším koníčkem. Tím je cestování.

V roce 2013 se Kafkovi vydali na velký výlet. Strávili pět týdnů (srpen-září) u nás i vlastně u něj, Toma, doma, tedy v České republice. První týden to bylo v Praze na kurzu českých lidových tanců, spolu s tanečnicí z Japonska, Francie, Německa, Švýcarska, Anglie a USA. Během září pak projeli v pronajatém autě vlastně celou republiku. Navštívili nejen Tomovy příbuzné, ale i rodiny spolužáků a spolužaček – a to jak z gymnázia, tak z vysoké. Zavítali do Bechyně, Velkého Meziříčí, na Buchlov a do Uherského Brodu. Tam měli v továrně AZUB, která vyrábí lehokola, jak bicykly, tak trojkolky, domluvenu schůzku. Tom si dvě trojkolky vyzkoušel, jednu s pomocným elektrickým motorem si nakonec objednal. Pokračovali do Luhačovic, Velehradu, Modré, Starého města, Uherského Hradiště, Lednice, Dolních Věstonic, Brna. Putování zakončili v západních Čechách, v Plzni a na Šumavě v Železné Rudě a okolí.

Rodina

Tomáš je ženatý. Oženil se až v USA. Jeho manželka Suzanne je paleobotanička a pracuje v Harvard Paleobotanical Laboratories, kde se stará o sbírku zkamenělých rostlin. Manželství je bezdětné. Žijí v rodinném domku se zahradou, o kterou se stará Tomova manželka, krom všeho toho ještě ráda plete a háčkuje a svými výtvary ráda okolí potěší a podaruje.

V Drbníku 2012 je uvedeno: „Tom se stal v září členem Tremble Clef – pěveckého sboru lidí, kteří trpí Parkinsonovou nemocí.“ Když nás Tom v září 2013 v Meziříčí navštívil, překvapilo mě, jak večer a ráno poctivě snad vždy 30 minut cvičil. Říkal, že musí, jinak by jeho nemoc pokračovala rychleji. Ten jeho třes se mi nezdál být viditelný. Uvědomila jsem si to jen, když mi podával ruku na rozloučenou. Na jeho popud jsem si v roce 2013 nakonec nechala od vnuka nainstalovat Skype. Několikrát jsem se pak s Tomen spojila. Před srazy, na které už se nedostavil, poslal vždy pár fotek a napsal pár slov. Také i novoroční pozdravy byly podstatně jednodušší. Při poslední Skypu (tuším 2021) se mi zdálo, že se mu špatně mluví – chvílemi jsem mu vlastně nerozuměla. Stěžoval si, že se mu špatně píše.

Poslední zpráva od Toma.

Vazeni,

Dekuji za veskera prani. Doufam ze jste prozili Vesely Slunovrat!

Opozdene posilam svoje novorocni pozdravy do 2022.

V roce 2021 jsme nikam necestovali, ale cely rok jsme stravili doma na internetu - a to bylo i v "telocvicne", zucastnili jsme se zkousek souboru, kde se hralo i zpivalo, byla i moznost tancovat lidove tance, poslouchat prednasky o fyzice, o zdravotni peci, o historii, o geografii - a to vse bez opusteni domova.

Byly dokonce i schuzky skautskych oddilu, jenom bohuzel nebyly zadne schuzky absolventu skol, ktere jsem za mladych dob navstevoval.

Snad to lze jeste napravit, a budu se moci tesit na videnou?

(Vidim se obcas s Jirinou K., ale to je vzdycky 1:1.)

Zdravi vás Tom

Ing. JAROSLAV MACH

Narodil se 8. května 1937 v Praze. Do kterých škol chodil před vstupem na AG, nevíme a už se asi nedovíme. Na gymplu patřil mezi nejurostlejší chlapce, byl sportovec, nezkažil žádnou taškařinu. Procházel ale bez průšvihů. V žádném předmětu nějak mimořádně nevynikal, nebo si to nepamatujeme. Po maturitě studoval na ČVUT v Praze, získal inženýrský titul, na který obor se specializoval, netušíme. Nedošla na to řeč na žádném z našich srazů. Víme ale, že měl droboučkou, hezoučkou manželku, syna zdatného pražského právníka a tři vnoučata. Bydlel v Praze 4, Plamínkové 1564.

Na naše srazy se zcela pravidelně a včas dostavoval a pobýval vždy až do konce. I na těch obnovených po roce 2015, tedy každoročních. Když mu to už jeho zdravotní stav nedovolil – řádně se omluvil. Poslední omluva. Dál už nic.

(2024) Milí spolužáci,

děkuji za pozvání na třídní sraz do restaurace U PRAVDŮ. Mohl bych tu omluvenku odbýt, ale je mně to tak líto, že vás nemohu obejmout, takže alespoň pár slov o sobě. Už jsem psal, že s ohledem na zdravotní stav jsem se přemístil do Domova seniorů v Úvalech u Prahy. Nedávno se situace zlepšila, neboť mně byl přidělen jednolůžkový pokoj. Když jsem si udělal průzkum kvality služeb, a to nejen zde v ČR, ale i v jiných kulturních zemích, nenalezl jsem příliš velký rozdíl. Celosvětově všude chybí personál, zvláště ženy s pečovatelskou specializací, pokud si nenajmete tuto službu po vzoru známých detektivek a la Agatha Christie i s tím koncem. Zde je alespoň snaha povzbudit "klienty" kulturními aktivitami, přednáškami, koncerty apod. Povzbuzením jsou návštěvy členů rodiny nebo nedělní obědy a informace „co nového“, je-li rodina početná. Rozebírat politickou situaci s rodinou nemá smysl. Všichni všechno vědí, informace proudí přes počítač, teď i dalšími způsoby, jen zjistit, že se nejedná o klamavé zprávy. Líbivé jsou nyní také změny učebních osnov, všechno je jinak, asi bych neobstál. Jsou celkem dobré stanice jako Český Rozhlas plus, které přece jenom tvoří dosti pravdivé popisy situace ve světě. V rodině to jde jakž takž. Dva vnuci končí vysokou školu kvůli kovidu, který vše zabrzdil. Současně jsou už zaměstnaní. Vnučka má dva kluky, jsou prima, hlavně aby byli všichni zdraví. Tak budu už končit, abych vás neotrávil, bavte se, že jsem s vámi, buďte i se mnou.

Jarda Mach, Úvaly u Prahy

Ing. JAN MIKULÁŠ – SAŠA

Jan Mikuláš, kterému jsme vždycky říkali Saša, se narodil 13. 5. 1937. Ze které školy na Akademické gymnázium přišel, nevíme. Byl celkem nenápadný student, kterému šly velmi dobře matematika, fyzika a deskriptivní geometrie. Tu jako jeden z mála absolvoval za dva roky jako nepovinný předmět. Úspěšně odmaturoval a pokračoval ve studiu na ČVUT v Praze, pravděpodobně na elektroinženýrské fakultě. Kde pak pracoval, nemáme tušení. Pravděpodobně si musel odsloužit jednorocní základní prezenční službu. Jestli ho umístěnka zavála někam z Prahy, nebylo to na dlouho, protože velmi brzy už bydlel v Praze. Poslední adresa je Zelený pruh 12, Praha 4. Byl ženatý, měl dvě dcerky. V roce 1990 jim bylo teprve 10 a 8 let. V té době byl nejkratší dobu otcem. Poctivě chodil na všechny srazy.

V roce 2016 se omluvil:

Srdečně zdravím všechny účastníky srazu!

Moc se omlouvám, že nepřijdu. Nejsem v takové kondici, aby moje účast byla přínosem. Věřím, že se do příštího srazu polepším.

"Saša" Mikuláš

Nabídli jsme mu tenkrát dovoz i odvoz. Odmítl. Už se asi nezlepšil. Neozval se. Tušíme proč.

Ppl. Ing. ARNOŠT NEMEŠKAL.

Arnošt se narodil 20. 2. 1937 v Praze. Rodina bydlela v Braníku. Jeho otec byl profesorem dějepisu a zeměpisu na smíchovském reálném gymnáziu. Byl od roku 1939 zapojen do protifašistického odboje. Po celé květnové povstání bojoval a padl dne 9. května 1945. Jeho matka zůstala sama na výchovu tří dětí ve věku osm, tři a jeden rok. Z nich Arnošt byl nejstarší. To Arnošta formovalo, byl trochu filosof a trochu zbojník. Na akademické gymnázium přišel z branické školy a přirozeně patřil do party kluků z Podolí. Zájem měl hlavně o humanitní předměty.

V roce 1954 byl jedním z hlavních organizátorů připomínky narozenin prezidenta Masaryka. Právě on nám význam a činnost Masaryka připomenul. Hrozilo vyloučení, byla za to jen zhoršená známka z chování. S jeho postoji k životu a postavení jednotlivce tady na světě mám ještě jednu vzpomínku. Dostali jsme v češtině na domácí kompozici téma „Kde domov můj“. Bylo to bez zadání slohového útvaru. Většina z nás to pochopila jako popis. Možná, že nám to tak i naznačila i naše češtinářka. Když nám pak práce hodnotila, přečetla nám kus Arnoštovy práce. „Můj domov je vesmír, planeta Země, Evropa, Praha a Braník. Všeho si musím vážit a o vše pečovat.“ Mysleli jsme, že tu práci odsuzuje a smáli se jak blázni. Villaniová to nechala bez komentáře. Viděl hodně dopředu.

Po maturitě odešel asi i z finančních důvodů studovat na vojenskou akademii. Sloužil na různých místech, nějaký čas v Dobrušce. Dosáhl hodnosti podplukovníka. Jako voják měl omezené možnosti manévrovat svým volným časem. Asi proto se našich srazů nezúčastňoval. Poslední jeho adresa byla Dukelská 503b, Nové Město nad Metují. Zemřel 8. srpna 2009, je pochován na Branickém hřbitově v hrobě svého otce.

MUDr. PETR PROPPER, CSc.

Petr Propper se narodil 21. března 1937 v Praze do židovské rodiny. Jak prožil roky německé okupace, jsme od něj nikdy neslyšeli. Do kterých škol před nástupem na AG chodil, také nevíme. Na gymnáziu patřil mezi odpovědné studenty, nikdy neměl potíže s chováním ani s prospěchem. Byl trochu solitér. Po maturitě studoval na Vojenské lékařské akademii Jana Evangelisty Purkyně v Hradci Králové. Tam v roce 1961 promoval a následně i pracoval. Zaměřil se na studium virových onemocnění, autorsky se podílel na publikaci Chemoterapie virových infekcí (1993 Vojenské zdravotnické listy). Podle nezaručených zpráv se v té době stýkal s Arnoštem Nemeškalem. Přes něj měl dostávat i pozvánky na srazy. Petr bydlel v Hradci Králové, měl pravděpodobně jednoho syna. Na srazy nedojížděl, jeho pracovní zařazení mu to zprvu neumožňovalo, pak se spojení mohlo ztratit. Je to škoda. Myslím, že by nám o sobě mohl leccos zajímavého povědět. Jeho poslední adresa: K Hvězdárně 1468, Hradec Králové.

Možná, že Petr ještě žije. Na jméno MUDr. Petr Propper CSc. Hradec Králové je totiž zapsána Firma PROPPER SUPPORT s.r.o. V jejím vedení se po dobu fungování vystřídali 2 lidé. Aktuálně firmu vlastní Pavel Propper (56), Petr Propper (89).

MUDr. LADISLAV RAŠÍN

Narodil se do významné rodiny. Jeho dědeček, Alois Rašín, patří mezi zakladatele našeho samostatného státu. Jeho otec, prvorozený syn Aloise Rašína, prvního československého ministra financí, JUDr. Ladislav Rašín, byl politik, poslanec parlamentu Československé republiky, odpůrce mnichovské kapitulace, bojovník proti fašismu v rámci Politického ústředí. 13. prosince 1939 byl zatčen gestapem a uvězněn ve věznici na Pankráci. V létě 1940 byl převezen do Berlína a v prosinci 1941 postaven před soud. Před soudem pronesl odvážnou obhajobu, při které se prohlásil za věrna svému národu a obvinil Německo z porušování protektorátní autonomie. Soud jej odsoudil k trestu smrti, rozsudek byl po roce změněn na 15 let těžkého žaláře. Prošel řadou věznic a během pobytu v nich těžce onemocněl. Zemřel 20. března 1945, několik dní před příchodem americké armády, ve vězeňské nemocnici ve Frankfurtu nad Mohanem.

V době, kdy byl jeho otec zatčen, byly Láďovi dva roky a necelé dva měsíce (*20. září 1937) a jeho sestře Janě ještě o rok méně (*28. září 1938). Netuším, jestli ho mohl spolu s matkou navštívit ve vězení, ale to by byl taky krutý prožitek. Láďa se asi na otce moc nepamatoval, ale strach, který prožívala jeho matka, ho musel poznamenat na celý život. Ještě jedna věc musela poznamenat jeho psychiku asi na celý život. Odpovědnost k rodu: Být jako oni – děd a otec. Vyrovnat se jim, naplnit jejich sny.

Když jsem s ním po maturitě hodně kamarádila, občas mi i zcela nečekaně připomenul, že já to mám lehké: „Jsi z rodiny, která nic neznamenalala, s nikým tě nepoměrují, nikomu se nemusíš vyrovnat. Nemáš žádné poslání. To se ti to žije.“ Nesmírně mě tím štvál. Brala jsem to jako jeho povýšenost, nadřazenost. Připadal mi jako trochu rozmazlený. Těžko jsem mohla pochopit, co ho bolí. Já měla starosti docela jiné. Co v sobě za trauma měl, vlastně chápu plně až teď. Odešel z republiky, když sem přišla vojska Varšavské smlouvy. Chtěl tak splnit odkaz svých předků a pomáhat tak našemu národu zvenčí, nebo jen sobě zajistit lepší život? Chce se mi věřit, že to prvé je to pravé. Když jsem zjistila rok jeho dobrovolného odchodu ze života – oficiálně uváděn rok 1992, zamrazilo mě. Rok rozpadu státu, za který položili život jeho děd a otec. Bezmocnost – nesplněné poslání! Nebo jen osobní trable. To už se nedovím.

Jiřina Kácalová-Zimová

S Láďou jsem začal chodit do obecné školy ve Štěpánské ulici a potom na AG. Byl to v principu průměrný student, který se učil jen to, co ho bavilo. Jeho možnosti dalšího studia byly velmi omezené vzhledem k jeho třídnímu původu. Díky intervenci mé maminky, přes sestru ministra Kopeckého a doporučení tajemníka městského výboru KSČ, se Láďa dostal na medicínu. Nikoli do Prahy, ale do Olomouce. Po promoci nastoupil na chirurgii do Svitav. Zda tam zůstal do emigrace, nevím. Sešli jsme se až v roce 1970 v jeho novém působišti, v Laufenburgu ve Švýcarsku. Práce chirurga ho moc neuspokojovala. Stěžoval si, že nemá pevnou ruku. Po několika letech se přeškolil na praktického lékaře (domácí lékař) a koupil praxi v Oltenu ve středním Švýcarsku. Tam jsme ho jednou navštívili s Touškem Formáčkem. Zdál se nám dost depresivní. Z veselého, společenského člověka se stal během několika let smutný a životem unavený člověk. Zda to bylo emigrací, nebo rodinnými problémy, nevím. To se už nikdy nedozvíme. V roce 1990, nebo 1991 mně volala jeho sestra Jana, s kterou jsem byl též ve styku, a sdělila mi, že Láďa spáchal sebevraždu. Připravoval se na ni již delší dobu. Nejdříve jel do Čech, kde navštívil místa svého mládí, po návratu si nahrál své oblíbené písně, sedl do auta, zavedl si jed do kanyly a za zvuku oblíbených písní usnul navždy. Tak mi to tlumočila jeho sestra.

Petr Šramota

Ing. JAN NĚMEC

Jan Němec se narodil 21. května 1937 v Praze. Do AG přišel ze školy v Legerově ulici na Vinohradech. Po celé tři roky studia se nejvíc kamarádil s Vítou Mesčerjakovem. Někdo tvrdí, že byli bratřenci. Jisté je, že posléze byli švagři, kdo si vzal čí sestru, se také neustále a zbytečně dohadujeme. Ani na srazech jsme nějak neměli čas si to vysvětlit. Jisté je, že se nepravděelně stýkali i po maturitě.

Za studií neměl nějaký vyhraněný zájem o některý předmět. Prospíval úspěšně vlastně ve všech.

Po úspěšné maturitě Honza vystudoval vysokou školu, asi ČVUT v Praze. Posléze v Praze i pracoval. Oženil se, bydlel v Krouzově ulici 13, v Praze 4. Zúčastňoval se všech našich sjezdů a byl velmi zábavný společník. Vypadal pořád skoro stejně. Zpráva, že už není mezi námi, nás hodně překvapila.

Fyzioterapeut JIŘÍ ŘEHÁČEK

Jiří Řeháček byl jeden z nejhezčích kluků ve třídě. Vysoký, černé kudrnaté vlasy a modré oči. Velký sportovec se smyslem pro humor. Reprezentoval třídu i školu v řadě sportovních soutěží.

Do AG přišel z Vojtěšské ulice, spolu s Jiřím Vrbou a Janou Šebkovou. Průměrně úspěšný student po maturitě pokračoval na Lékařské fakultě a stal se jedním z nejlepších fyzioterapeutů v Praze. Soutěžně provozovaný sport se na něm ale podepsal. Prodělal řadu operací. Na několik srazů přišel o berlích. Některé srazy se kvůli jeho obtížím pořádaly v restauračních zařízeních co nejbližších jeho bydlišti. Na ten po létech svolaný do Hlávkova dvora v roce 2015 dorazil jen jeho dopis na rozloučenou. Hodně smutné.

Mgr. JAROSLAV ŠAŠEK

Jarda na AG přišel z branické střední školy. Byl velký sportovec – hlavně volejbal byl jeho láskou a plně se mu věnoval, byl dokonce v širším výběru pro státní reprezentaci na ME. Školu reprezentoval v řadě sportovních soutěží. Někdy mu proto nevycházel čas na učení, i ale přes jisté zbytečné obtíže úspěšně odmaturoval a dostal se na Vysokou školu pedagogickou v Praze, kde vystudoval tělesnou výchovu a ruštinu. Promoval v roce 1959. Po roční prezenční službě v armádě ČSR se věnoval vystudovanému oboru. učil na různých školách, byl i ředitelem Základní školy Filozofská v Praze, kam chodily i děti manželů Kryškových.

Byl pravidelný účastník našich srazů a spolutvůrce dobré nálady. Také po roce 2015 ochotně poskytl řadu fotografií pro program Spolužáci.

Byl ženatý, měl dvě děti – Petru a Martina, tři vnoučata – Anetku, Karolínu a Matyáše. Odešel nečekaně 6. dubna 2023.

Ing. arch. JAN ŠVÁB

Jan Šváb přišel jako jediný ze třídy z levého břehu Vltavy, bydlel na Arbesově náměstí a byl hlavně v první ročníku jaksi sólista. Pak se přiřadil k nám jižanům – Vyšehradčákům a Podolákům. Neobyčejně krásně kreslil a maloval. Měl smůlu, že s výtvarnou výchovou se v tehdejším školském systému vlastně nepotkal. My všichni však na něj památku máme. Byl navrhovatelem a zhotovitelem našeho tabla a také z velké části i našeho třídního fotoalba. Zejména si velmi dobře rozuměl s kluky z Podolí – Lád'ou Kryškou, a hlavně s Jardou Jankem. S ním a možná i s Touškem Formáčkem vytvořili naše nezapomenutelné památky.

Po maturitě studoval na Fakultě architektury a pozemního stavitelství ČVUT v Praze. Po promoci si splnil základní vojenskou jednoroční službu, nastoupil do zaměstnání, kam nevíme, a jako první z našich spolužáků emigroval, a to do Francie. Po listopadu 1989 se ještě zúčastnil dvou srazů a vypadal velmi spokojeně. Prý už ale měl zdravotní potíže. Pak jsme se už jen dozvěděli, myslím od Petra Šramoty, že odešel navždy tam, odkud není návratu.

Petr Šramota na Jana Švába vzpomíná takto:

S Honzou Švábem jsem se nijak moc nestýkal. Pouze jsem věděl, že jako první z našich spolužáků emigroval do Francie. Sice jsme oba studovali na Fakultě architektury a pozemního stavitelství, ale naše zájmy se diametrálně lišily. Díky Touškovi Formáčkovi jsem získal jeho adresu a navštívil jsem ho v Paříži. Začínal jako kreslič u firmy Talbot, později nastoupil jako architekt u nějaké projekční kanceláře. Byl opravdový frankofil. Miloval Paříž a život tam. Nikdy se mu však nepodařilo dostat se ve Francii na vrchol. To Francouzi cizincovi nedovolí. Někdy v roce 2004 jsem se s ním naposledy setkal, když jsem byl s rodinou v Paříži. Již tehdy si stěžoval na začínající onemocnění Parkinsonovou chorobou. Byl to milý a skromný kolega.

Ing. JIŘÍ VRBA

Jirka patřil mezi nejhezčí kluky ve třídě. Černé kudrnaté vlasy a modré oči. Trochu si byl podobný s Jirkou Řeháčkem, ale nebyl tak vysoký. Zato byl divočejší. U žádné naší lumpárničky nescházel. Bydlel v Myslíkově ulici. Na AG přišel ze střední školy ve Vojtěšské ulici. (Tvrdil, že s ním v roce 1945 do třetí třídy chodil krátký čas i Václav Havel.) Jirka byl průměrně úspěšný student. Jako velký sportovec neměl občas na učení dost času. Ještě k tomu rád proháněl i holky. Jeho a moje maminka spolu seděly v jedné místnosti účtárny n.p. Benzina a občas se divily, jak rozdílně jim byly líčeny školní události jejich potomky. Po maturitě Jirka studoval na Vysoké škole ekonomicko-inženýrské v Praze. Tu úspěšně a včas ukončil. Odbyl si vojenskou povinnost, pracoval a bydlel v Praze. Oženil se. Měl dvě dcery.

Jirka by jedním z hlavních organizátorů našich polistopadových srazů. Jeden z nich se odehrával ve sportovním areálu, který tak trochu spravoval a kde trávil sportováním svůj volný čas. Na tom, konaném 20. května 1995 ve vinárně U černého orla, navrhl, abychom se scházeli každoročně, a to vždy třetí sobotu v květnu, na stejném místě. Nevím proč, ale nějak to nevyšlo. Setkali jsme se vlastně zas až po deseti letech, také hlavně na jeho popud. Byl to ale jeho poslední sraz. Odešel náhle a nečekaně. Byl to prima parták. Moc schází.

Ztratili se nám. Od maturity o nich nic nikdo z nás neví.

JARMILA FIKRELOVÁ

Jarmila přišla do AG pravděpodobně ze střední školy v Legerově ulici. Byla to klidná, pilná žákyně zaměřená na humanitní předměty, hlavně na jazyky. Celé tři roky seděla v první lavici v řadě u okna, vedle Miminu Michalové. Našich lumpárniček se aktivně neúčastnila, ale také je tak úplně neignorovala.

Úspěšně, myslím, že s vyznamenáním odmaturovala. Co dělala po maturitě, nevíme. Přestala se stýkat i s největší kamarádkou Miminou, se kterou se během studia nejvíce stýkala, nepřišla na jediný sraz.

Já jsem ji zahlédla na chvíli v září roku 1964 v porodnici na Albertově v bílém plášti. Zavolala jsem na ni, ohlédla se, zamávala mi, ale nezastavila se. Nikdo o ní nic neví.

VLADIMÍR KARAFIÁT

Vladimír Karafiát patřil mezi skokany. Učení mu potíže nedělalo, ale do kolektivu třídy vlastně nikdy nezapadl. Žil si v jakémsi vlastním světě. I jeho zajímaly humanitní předměty, hlavně dějiny 20. století, zejména druhá světová válka. Jeho otec byl pravděpodobně interbrigadista a ve španělské občanské válce padl. To nám prozradil jeden z vyučujících. Vláďa o tom nikdy nic neřekl. On vlastně vůbec málo mluvil.

Odmaturoval velmi dobře a pokračoval ve studia na některé vysoké škole. Pravděpodobně na Právnické fakultě v Praze.

Od maturity jsme ho neviděli. Nikdo o něm nic neví.

VLASTIMIL VÁVRA

Vlastík je ročník 1935, do třídy přišel z večerní školy pro pracující. V učení nevynikal, ale problémy s prospěchem neměl. Byl trochu naivní. Toho využívali třídní vtípálci. Jednou Lad'a Kryška a Petr Šramota dostali infantilní nápad Vávrovi říct, aby se pokusil zjistit, zda celuloidový trojúhelník bude hořet. Při hodině matematiky u profesora Rakoviče mu dali zapalovač, aby to zkusil. K jejich překvapení Vávra vzal zapalovač a trojúhelník zapálil. Oheň a kouř okamžitě zaplnily třídu. Nepříčetný profesor reagoval výkřikem: „Ven, vy idiote!“ Vávra skončil na chodbě. Nezkoušelo se, ale větralo.

Vlastík každé prázdniny brigádníčil jako průvodčí tramvaje. Řadu z nás k této brigádě zlákal.

Bez problémů odmaturoval, co dělal dál, nevíme.

Na žádný raz nepřišel. Žije, či nežije? Těžko říci.

ŽIJÍCÍ SPOLUŽÁCI

MILAN BOHÁČ

Narodil jsem se v Praze 13. 5. 1937, kde jsem žil u rodičů 3 roky. Poté jsem byl dán k dědečkovi a babičce do Černošic, z prozaického důvodu: aby nám nedali cizí osobu do našeho domu. Tam jsem také chodil do školy (nikoli do MŠ) až do r. 1952. Dědeček mi zemřel v roce 1948 a babička v září 1968. Maminka mi zemřela po dlouhé, těžké nemoci v roce 1963 v 53 letech, tatínek o 3 roky později ve svých 64 letech. Nebydlel jsem s nimi, ale jezdili za mnou každý týden, měl jsem je oba velmi rád, uvědomoval jsem si jejich složitý život.

Po ZŠ jsem nastoupil do AG v roce 1952 a poté na VŠCHT v Praze, kde mne po dvou letech vyloučili z kádrových důvodů. Hned si mne zavolali na základní vojenskou službu, kde jsem zůstal až do listopadu 1959. Po vojně jsem nesehnal zaměstnání jako chemik. Pozvánka do n.p. Léčiva mi došla 3 dny po nástupu do n.p. Janka Radotín, odkud mne nechtěli

propustit, abych mohl jít do Léčiv, což se mi povedlo až po roce ze zdravotních důvodů.

V Léčivech jsem pracoval ve vývojovém oddělení na zavádění nových léků do výroby. Podnik mi umožnil dálkové studium na SPŠCH, které jsem ukončil v roce 1965. Práce s toluenem, metanolem a jinými škodlivými látkami mi způsobila zdravotní problémy, a tak jsem v roce 1966 odešel do n.p. Geindustria Praha do podnikových laboratoří v Černošicích, kde jsem pracoval až do března 1993.

Byla to zajímavá práce, rád na to vzpomínám. Pracoval jsem jako vedoucí laboratoře technologických zkoušek nerudných surovin. Po událostech v roce 1989 podnik ztrácel státní zakázky, nebyla práce, a tak jsem nastoupil do České spořitelny v Černošicích a po měsíčním zapracování pracoval jako vedoucí pobočky ČS. Byla to také velmi zajímavá práce ve velmi těžkých podmínkách bez potřebného vybavení kanceláře, bez telefonu, bez odborných příruček a pomůcek. Pracovní postupy se neustále měnily, spořitelna likvidovala menší úřadovny, začala zavádět počítače do úřadoven, nové bankovní produkty jako stavební spoření, penzijní spoření a další. Byla to divoká doba. Po přepadení mé pobočky v roce 1999, kdy jsem již pracoval jako důchodce placený pouze 60 % platu za 100 % výkon, jsem ukončil svůj pracovní poměr u ČS.

Oženil jsem se 29. 7. 1961 na Staroměstské radnici v Praze s Irenou Erbenovou a žil s ní až do její smrti v březnu 2017. Mám jediného syna Milana, vystudoval VŠE a MBA na Rochester University a je svobodný a bezdětný.

Protože jsem neměl moc idylické a bezstarostné mládí s dojížděním do Prahy, nemohl jsem se dost dobře zapojovat do mimoškolní činnosti spolužáků. Mrzelo mne to, ale nemohl jsem nic dělat, měl jsem své pracovní povinnosti. Bohužel nemám mnoho vzpomínek na tuto dobu, vzpomínám jen, že jsem odvezl Ladislavu Bezzubkovi všechny hudební nástroje jeho kapely z Mánesa do Slovanského domu. Také často vzpomínám na chmelovou brigádu v Kněževsi, pobyt na horách v Horním Maršově a samozřejmě společnou návštěvu tanečních u Mistra Landy v Lucerně. Víím, že toho není moc, ale snad to postačí.

Milan bydlí v rodinném domě v Černošicích spolu se synem. Rád cestuje, zásobuje nás mailovými zprávami různého obsahu a nikdy nezapomene na velikonoční a vánoční blahopřání. Je jedním z iniciátorů srazů i minisrazů.

MARTA BRANISLAVOVÁ – KRYŠKOVÁ

Marta pečlivě, ale velmi stručně vyplnila dotazníček:

Narozená: 22. ledna 1937 v Praze

Předchozí škola: Střední škola Botičská, Praha 2

Po maturitě: Nástup do zaměstnání (Regula – projekt). V tuto dobu bylo obvyklé neměnit často zaměstnání, ale i když jsem neměnila, v OP jsem měla asi 6 razítek (podnik měnil svůj název).

Manželství: 1962 – spolužák Ladislav Kryška, zemřel 2014

Potomci: tři: Pavel – 1964, Jana + Martin – 1971

Vnoučata: sedm: Marek – 1992, Barbora – 1994, Anna – 1996, Štěpán – 1999, Matěj – 2005, Jakub – 2007, Max – 2010

Pravnoučata: dvě: Edita – 2014, Anna – 2022.

Marta byla ve své písemné odpovědi velmi stručná: prostě vyplnila dotazník. Přitom bez ní bychom se rozhodně v současné době nedokázali scházet. Obětavě zajišťuje už deset let rezervaci prostor v restauraci U Pravdů. Poctivě se vlastně zúčastňovala všech našich pomaturitních srazů a vlastně byla vždy jejich spoluorganizátorkou, často i hlavní iniciátorkou. Hlavní iniciátorkou zároveň organizátorkou je i srazů absolventů obou tříd školy v Botičské ulici (původně měšťanky Na Hrádku).

Na AG patřila do party Vyšehradáků a Podoláků. S Viktorem Formáčkem, Dášou Kalvodovou, Mášou Ulmanovou a Jiřinou Zimovou chodila do obecné školy ve Vratislavově ulici, střední školy v Botičské i do AG. Cesta do školy trolejbusem č. 61 do stanice Štěpánská je přirozeně hodně spojila s Podoláky i Braníkáři: Jiřinou Špergrovou, Ivanou Šebkovou, Jaromírem Jankem, Mirkem Kocumem, Láďou Kryškou, Arnoštem Nemeškalem a Jardou Šaškem. Tvořili prima partu velkých kamarádů. Po maturitě Marta s Láďou organizovali několik srazů, rozesílali na ně pozvánky. To, že se jejich kamarádství změnilo ve velkou lásku a manželství, nás skoro překvapilo, ale mile. Skončilo po 52 letech odchodem Ládi tam, kam směřujeme všichni.

Marta s Láďou je jediný spolužákovský manželský pár z naší třídy. Přitom těch studentských nerozlučných párů bylo v studentských letech podstatně víc.

Marta měla odjakživa velký okruh zájmů. Měla ráda literaturu, byla velmi dobrá recitátorka. Hrála dobře volejbal. Reprezentovala třídu ve školních turnajích, což při její výšce bylo neobvyklé. Do pozdního věku lyžovala. Jejím koníčkem bylo i cestování. Vyjma Antarktidy byla snad na všech kontinentech. Ušla i značný kus Svatojakubské cesty. Katedrálu Santiago de Compostela ve Španělsku viděla na vlastní oči a cítila i ve vlastních nohou.

S Martou se znám od začátku povinné školní docházky. Zapsala se mi do paměti hlavně tím, když na začátku první třídy přenášela Nerudovu Baladu horskou. My ostatní jsme se prezentovali nanejvýš básničkami typu Polámal se mraveneček, Jedna dvě, Honza jde a podobně. Strašně jsem jí obdivovala. Do teď obdivuju její mimořádnou paměť. Dlouhou dobu měla v hlavě data narození nás všech i jména všech našich kantorů. Čas od času si spolu voláme, v mladších důchodových letech jsme se i mimo srazy příležitostně scházely v Praze, v Brně i ve Velkém Meziříčí.

Ing. VIKTOR MESČERJAKOV MŮJ VELMI STRUČNÝ ŽIVOTOPIS

Narodil jsem se v Praze, do obecní školy jsem od roku 1943 do roku 1945 chodil ve Vysočanech, kde jsme bydlili až do března 1945, kdy nás 25. března 1945 na Květnou neděli vybombardovali Američané. Obecnou školu jsem dochodil v Praze ve Štěpánské ulici, střední pak v Sokolské ulici. Gympl pak zas ve Štěpánské.

Vysokou jsem studoval v Dejvicích na Lesárně (Lesnické fakultě při ČVUT, v roce 1959 přičleněné k Vysoké škole zemědělské). Po promoci a získání titulu inženýr jsem nastoupil na umístěnku do zaměstnání v Lesprojektu v Jablonci nad Nisou.

Oženil jsem se v roce 1964 a povil tři potomky – dvě dívky a jednoho hochu.

Pracoval jsem do roztrhání těla až do roku 2020, do 83 let.

Větší částí mého příspěvečku do Almanášku jsou výroky našich profesorů, které jsem po celou dobu studia na AG pečlivě sepisoval.

Almanášku zdar!

Viktor je velmi skromný chlapec, a proto nám toho moc o sobě nenapsal. Mně se podařilo vypátrat:

A/ Že byl a možná dosud je velice aktivním členem Jizersko-ještědského horského spolku (JJHS). Ten je v současné době jednou z nejvýznamnějších organizací v Libereckém kraji. V současné době má JJHS přes 300 členů a zabývá se především ochranou přírody (revitalizace rašelinišť, značení rezervací, kosení biologicky cenných luk atd.), turistikou a propagací hor. Vydává vlastivědné a publikace. Je otevřeným spolkem přijímajícím své členy se zájmem o přírodu, historii, kulturní tradice a osvětovou a propagační činnost, bez ohledu na věk či státní občanství.

B/ Že se v časopise Ochrana přírody (1/2018 — 18. 2. 2018) uvádí:

V roce 1990 navštívil exhalacemi poničené Jizerské hory prezident Václav Havel. Doprovodem mu byli František Pelc a budoucí federální ministr životního prostředí Josef Vavroušek.

Na otázku: „Kteří lidé byli a jsou pro vás a pro ochranu Jizerek důležití?“, dostal Václav Havel tuto odpověď:

„Uvedu namátkou pár osobností z rozmanitých oborů: RNDr. Miroslav Nevrlý, Ing. Pavel Vonička, Ing. Libor Dostál, MUDr. Tomáš Klimovič, **Ing. Viktor Mesčerjakov**, Ing. Jiří Smejkal a v posledních letech hyperaktivní Roman Karpaš. Z těch, kteří tady bohužel už s námi nejsou, vzpomenu aspoň vynikajícího geobotanika Tomáše Sýkoru a erudovaného lesníka Zdeňka Cipru. To jsou jenom někteří.“

C/ Že je autorem studie „Zhodnocení lesních porostů severních a severozápadních svahů masivu smrku v jizerských horách“. Tato studie vznikla v rámci projektu alternativy pro Frýdlantsko, který koordinuje jizerskoještědský horský spolek. Projekt je podpořen grantem z Islandu, Lichtenštejnska a Norska. Viktor v závěru uvádí:

Celé území je součástí Chráněné krajinné oblasti Jizerské hory a jako takové požívá zvláštní ochrany přírodních hodnot. Hlavním omezujícím opatřením v II. ochranné zóně CHKO na vrchu Smrk je zákaz nevratného poškozování půdního povrchu.

Výstavba plánovaných zařízení, jejich provoz a nutné další nepříznivé následky s tím spojené (vysoký a těžko usměrnitelný pohyb návštěvníků po celé dolní a střední části území) by byly zásahem, kterým by došlo k nevratnému zhoršení přírodního prostředí. Sportovní zařízení tohoto rozsahu jsou v dostatečné míře vybudovány v nedalekých sportovních areálech na Ještědu a v Harrachově a po otevření hranic lze bez problémů využívat i sportovních zařízení na polské straně Krkonoš. Výrazné narušení tohoto koutu naší země plánovanou výstavbou se proto i z těchto hledisek jeví jako zcela zbytečné a škodlivé.

V roce 2025 těsně před srazem Vít'a napsal:

Milí spolužáci a spolužačky, gymnazisté, nápor chorob stáří, především pohybových, ale i dalších vážnějších, mi už zabraňuje vážit cestu do Prahy. Víc teď ležím, než chodím. A tak vám zbylým jubilantům přeji hezké užití společného setkání letos v říjnu a dejte mi vědět, kolik se vás sešlo.

S pozdravem Vít'a Meščerjakov

Dne so 11. 10. 2025 18:03 uživatel Ivan Kácal napsal:

Zdravím Tě, Vít'o,

a sděluji, že se nás sešlo všech 5 pohybu schopných spolužáků:

Marta B. K., Milan B., Jiřina Š. G., Jirka S., já, Jiřina Z. K. + Jirkova žena. Telefonem jsme se spojili s Miminou. Tobě se nám dovolat nepodařilo. Neměnils telefon, nebo číslo? Moc jsme vzpomínali, trochu i plánovali. Moc optimismu už neodpovídá našemu věku. Ale zázraky se přece občas i dějí. Takže se měj co nejlíp a když se ozveš, budu moc ráda.

Zímka

Vít'a se ozval:

Děkuji za pozdravy z vašeho sezení. Všechny zbylé spolužáky a spolužačky srdečně pozdravuju. Bylo by dobré, kdybychom o sobě přes ústřednu "Kácal" nechali občas vědět.

Vít'a

Odpověděla jsem:

Zdravím Tě, Vít'o,

jsi zlato, že ses ozval. Ústředna "Kácal" je připravena a udělalo by jí to moc velkou radost, kdyby to zafungovalo. Měj se co nejlíp.

Kácalová

Jiří Soukup 5. 4. 2026

Jiřino,

Mam k tobe prosbu. Mrzi me, ze jsem to tak zvorat s Vitou Mescerjakovem, sam jsem se na nej moc tesil, zdalo se mi, ze jsme meli podobny zivot v priode. V kvetnu budu mit velmi napilno, cela moje evropska cast rodiny prijede, ale kdyby mel Vita zajem, dal bych tomu jeden den a zajel bych za nim, at je to kde je to. Jen se nemuzu s nim ani jeho dcerou spojit. Prosim, mohla bys zjistit co se tam deje, v jakem je stavu, kdy by se to hodilo, a jestli vubec.

Diky, Jirka Soukup

Přeposlala jsem Vít'ovi, on 11. 4. odpověděl:

Milá Jiřino, děkuji za velikonoční pozdrav. Bohužel, můj zdravotní stav je teď takový, že nemohu ani přijímat případné návštěvy. Prosim o omluvu také Jirkovi Soukupovi.

S pozdravem

Vít'a Meščerjakov

Věřím a doufám, že to nebylo poslední spojení.

MUDr. MARIANNA MICHALOVÁ – HRBKOVÁ

Ač křtěná Marianna, pro nás byla vždycky Mimina. Byla nadaná na humanitní předměty, byla velmi nadaná na jazyky. Hlavně velmi rychle chytala i jejich melodiku, výslovnost, přízvuk. S přírodovědnými předměty – fyzikou, chemií a matematikou to bylo trochu horší, ale nijak katastrofální. Milovala hudbu, moc ráda chodila na koncerty. Po maturitě pokračovala ve studiu na lékařské fakultě UK, stala se neuroložkou. Od roku 1969 celá jejich rodina, manžel, sestra s rodinou, rodiče, žije ve Švédsku. Tvrdí, že neemigrovali, ale přesídlili tam. Ve Švédsku Mimina žije dodnes. Kromě své profese se věnovala i svým koníčkům – hudbě a zpěvu. Je členkou pěveckého sboru, s ním koncertovala po celém světě. Nyní už je přirozeně rentiérkou, důchodkyní, ale koníčky neopouští.

Bezvadně vždycky hrála a dosud hraje na foukací harmoniku (má jich několik, různých velikostí.) Nikdy neoponeme si některou vzít i na naše třídní

srazy. Těch se dle možností opět ráda účastní. Jsme rádi, když nám zahraje a přiměje nás ke zpěvu. Když se na některý sraz nemůže dostavit, je ráda, když jí z posezení zavoláme. Za to nás na oplátku potěší tím, že nám na některou ze svých harmoniček nadálku zahraje – většinou to, co si přejeme.

V současné době na tom není zdravotně dobře a pobývá v nemocnici. Má vážné zdravotní potíže dýchací, zlobí ji srdce, bolí záda a je v přísné zdravotní péči. Ale věří, že se všechno ještělepší a že se zase někdy v Praze potkáme. Naposledy jsme si spolu telefonovaly v úterý 26. dubna 2026. Tentokrát mi nezahrála. V nemocnici jí to zakázali. Jinak naše rozhovory vždycky končí, někdy taky zahazuje její harmonika nějakou krásnou známou melodií a ona slovy: „Tak příště zas jak obvykle.“

Mimina mi zavolala v úterý po poledni 5. května, když u mě byla Jana Janků, naše spolužačka Šebková. Nejdřív bylo slyšet jen harmoniku a pak se dlouho rozhovořela Mimina. Byla celá nadšená, že může mluvit i s Janou a pochlubila se nám, že jí v nemocnici povolili její milovanou harmoniku. A že od ní chtějí, aby jim hrála, že ji obdivují, prohlašují, že je geniální hudebnice, když dokáže skoro všechna jejich přání splnit. A od personálu nemocnice dostává za hraní čokoládovou odměnu. Dokonce jí lékaři děkují, že hraním jim vlastně moc pomáhá. Pacienti jsou prý díky jejím harmonikám v daleko lepší náladě.

Dověděli jsme se též, že právě v téhle době je v Praze její sestra, která také žije ve Švédsku. Jana dostala za úkol se s ní spojit a zjistit od ní, jak je na tom vlastně Mimina se zdravím. Má prý nějaké abnormální srdce, která zdědila po mamince. Ta prý zemřela ve 104 letech, tak by chtěla vědět, jestli je i ten věk dědičný.

Mimina je bezdětná a podle všeho se hlavně stýká se svou o sedm let mladší sestrou a její rodinou. Myslím, že promluvit s námi vrstevníky asi potřebuje. Čím jsme starší, tím víc na své mládí a kamarády potřebujeme zavzpomínat.

Vzhledově se téměř nezměnila. Vypadá podstatně mladší, než je. Ačkoliv ovládá a používá několik jazyků, její čeština je stále bohatá a naprosto dokonalá.

Ing. JIŘÍ SOUKUP, CSc.

Rodina

Ve 22 letech (1959), ještě jako student, jsem se oženil s Olgou Folprechtovou, studentkou geodetického inženýrství. Nejdříve jsme bydleli u mých rodičů, později ve vlastním bytě na Petřinách. Měli jsme tři děti, Veroniku a dvojčata Lukáše a Petru. Rozvedli jsme se, když mi bylo 32. (1969)

Nejprve jsem odjel na roční stipendium (postdoctorate fellowship) v Kanadě legálně, ale po dvou měsících jsem se vrátil do Prahy s úmyslem vzít si svou druhou manželku a kolegyni, Ing. Hanu Michlovou, a pak společně odjet do Kanady ilegálně. Co se odehrálo bylo podkladem mého románu *On Moving Mountains*, který přepisují česky.

Do Kanady jsme se dostali, když mi bylo 33. (1970). Adoptoval jsem Helenu, dceru Hany, a spolu jsme měli dvě děti Claru a Martina.

Po pěti letech v Kanadě jsme koupili 50 hektarů divokého lesa, kde jsme si nechali postavit malý, nedodělaný dům, který jsme postupně sami dávali dohromady. Doplnil jsem si vzdělání v programování a aplikované matematice. Hana byla doma s dětmi. Přivydělával jsem si kontrakty a ve zbývajícím čase jsme budovali malé hospodářství jako opravdoví kanadští pionýři. Káceli jsme stromy, postavili z nich asi půl kilometru dlouhý plot, další půlku z drátěné sítě na kůlech ze silnějších stromů. Měli jsme 6 skotských krav s býkem, kozu, 25 slepic s kohoutem, les byl plný králíků.

Když mi bylo 43, dostali jsme oba (Hana byla také programátor a elektroinženýr) místo u Bell Laboratories v hezké zahradní čtvrti New Jersey, USA. Dali jsme farmu na prodej a emigrovali do USA. Kanada a USA vypadají velmi podobně, ale když tam žijete, je to hodně jiné. Práce byla nesmírně zajímavá, na světové špičce, ale měli jsme obavy z poměrů na školách, do kterých chodily naše děti. Jejich spolužáci dostali k narozeninám Porsche a létali každou zimu do Alp. Pořádali mejdany pro 100 studentů bez přítomnosti rodičů – drogy, alkohol, dovedete si představit. Po dvou letech jsme se vrátili do Kanady. Naštěstí se naše farma ještě neprodala.

O rok později jsem dostal nabídku do Kalifornie: založit společnost na vývoj softwaru pro návrh silikonových čipů. Měl jsem dvě skupiny, jednu v Kanadě a druhou blízko San Francisca. Rodina byla v Kanadě a já po pět létal každý měsíc na 4 dny do San Francisca. Bylo mi 53, když jsme si s Hanou otevřeli naši společnost Code Farms Inc, která prodávala knihovnu a moji novou metodu, která značně urychluje programování a prakticky eliminuje chyby ve výsledném programu. Po 10 let jsme to prodávali po světě. Popis této metody se všemi detaily je v mé knize *Serialization and Persistent Objects - Turning Data Structures into Efficient Databases*.

Když mi bylo 64, dostal jsem rakovinu prostaty. Po operaci jsem nemusel mít ani chemoterapii ani ozařování. Hana dostala rakovinu vaječníků o pět let později. Přišlo se na to pozdě, po operaci ji dávali naději na dva a půl roku života. Pracovali jsme na tom oba, a vytrvala 9 a půl roku. Mezi chemoterapiemi jsme cestovali po světě rozhodnutí užít si spolu tak dlouho, co jsme mohli. Byli jsme v Japonsku, Tibetu, Tahiti, Argentině, na Novém Zélandu, Bali, Hawaii, a s naší lodí mnohokrát v odlehlých koutech Bahamských ostrovů. Do posledního měsíce Hana plavala v každé vodě, ke které jsme přišli, včetně kanadského Arktiku.

Když mi bylo 55, absolvovali jsme kurz v plavbě na moři a zcela jsem tomu propadl. Postupně jsem absolvoval všechny kurzy, které amatér může udělat, včetně neomezené plavby na volném moři. Jako poslední zkouška byla plavba z Halifax (Kanada) na Bermudy, 9 dní dále od břehu, než může doletět záchranná helikoptéra. Měl jsem postupně tři plachetnice: C30

(10m), Island Packet 38 (13m), a stále mám Beneteau Oceanis 352 (12m). Nejradši mám neobydlené ostrůvky na Bahamách.

Také jsem si udělal profesionální kapitánské zkoušky do 6 členů posádky nebo pasažérů, které platí pro lodě do 100 tun a ne více než 100 námořních mil (180km) od břehu. Když nejezdím, loď je v místě, které je relativně bezpečné *proti hurikánům*, u Fort Myers na západní Floridě.

Cello

Hraji na cello celý život podle toho, kolik mám času. Můj otec byl vznikající pianista a hrál s přáteli komorní hudbu každý týden. Začal jsem hrát na cello ze dvou důvodů: abych mohl hrát s nimi, a pak jsem to, když mi bylo 15, začal brát vážně, cvičil jsem 4 hodiny denně. V hudební soutěži všech hudebních škol v Praze jsem dostal první cenu pro všechny nástroje kromě piana. Na závěrečný koncert si mne přišel poslechnout nejlepší učitel cello v republice I. P. Sádlo. Doufal jsem, že si mne vezme jako žáka, ale řekl mému učiteli doslova, *že hraji dobře, ale nejsem materiál pro mezinárodního virtuosa. Mrzelo mě to, ale měl pravdu.*

V Kanadě jsem chodil na lekce k mladému cellistovi Timu McCoyovi, a asi dva roky jsme cvičili těžké skladby s pianistou Jiřím Hlaváčkem, který byl svého času druhým dirigentem v Národním divadle v Praze.

Bohužel si našel novou paní v Praze a odstěhoval se k ní. Při hraní s ním jsem si uvědomil, že mi vlastně nejde tolik o to, abych mohl jednotlivé skladby hrát pro obecenstvo či přátele, jako pochopit, jak hrát tak krkolomné skladby, jako je 3. Beethovenova sonáta nebo Rokokové variace od Čajkovského.

Poučení mého otce

Můj otec učil filosofii, franštinu a němčinu v Londýnské ulici. V roce 1948 řekli všem učitelům, že musí vstoupit do Strany (KSC), jinak nemohou učit. Učitelé se na to sešli, rozhodli, že když jsou všichni ve straně, že to nic neznamená, a do strany vstoupili. Také bylo jasné, že by je jinak nahradil nějaký trouba z továrny, a to nechtěli připustit.

Několik let poté, když všechna ta hrůza o falešných soudech, zavírání a mučení lidí vylezla na povrch, otec se rozhodl, že jako čestný člověk a filosof prostě v takové straně nebude, ať to stojí, co to stojí. Z komunistické strany nebylo možno vystoupit, jenom být vyloučen, což bylo horší než mít kriminální záznam. Po dlouhém tahání ho vyškrtli.

Přišel domů a měl ke mně dlouhou řeč. Vysvětlil, že budu mít navždy záznam ve svém posudku, pro který bude těžké se dostat na universitu nebo dostat dobré místo. „Musíš mít nejlepší známky, nikdy nemluvit proti režimu, a předstírat aktivní činnost v ČSM.“

Inženýrství, matematika, programování

Studoval jsem elektrické inženýrství, specializace Měřicí a řídicí technika (ČVUT, prof. Trnka). Brzy jsem se stal vědpomem, pak polovičním asistentem, plným asistentem, a celou dobu přiřazen docentu Koničkovi na katedře matematiky, se kterým jsem se naučil programovat všechny možné počítače tak, jak přicházely do Česka. Byl jsem prvním studentem v historii ČVUT, který učil dříve, než ukončil universitu, a tu jsem ukončil s červeným diplomem. Učil jsem prvý (nepovinný) kurs programování na elektrotechnické fakultě. Za rok jsem složil všechny zkoušky a podal práci na CSc. Řekli mi, že na to se musí čekat pět let. Kolegové na katedře si dělali ze mne legraci, že jsem jen inženýr, žádný matematik, tak jsem se zapsal do večerního studia na MatFyz Karlovy univerzity, Matematická analýza, ta nejabstraktnější matematika, nelineární prostory s nekonečným počtem dimensí a takové výmysly. Nic mi neodpustili, všechny zkoušky od prvního ročníku, jenom ruštinu a marxismus mi uznali. Když uplynulo 5 let, obhájil jsem CSc. a požádal o pozici docenta. Odpověď byla ANO, ale musíš vstoupit do Strany.

Našel jsem si místo v hornickém výzkumném ústavu, moc zajímavá práce a dvojnásobný plat: Jak řídit počítačem obrovský povrchový uhelný důl u Sokolova. Na celém světě byl jen jeden takový důl, Kiruna ve Švédsku. Po 5 letech zase přišli s tím, že musím vstoupit

do strany. Mezitím jsem ukončil MatFyz, obhájil svou diplomovou práci, jen závěrečná zkouška mi chyběla. Byl rok 1968. Rozhodl jsem se utéct na Západ.

Kanada mi nabídla postdoktorandské stipendium na rok, v geologii. Byl bych přijal cokoli, třeba medicínu. S počítači se člověk uplatní v jakémkoli oboru.

Do Kanady jsem přišel s představou, že jednou bych chtěl pracovat buď pro Bell Laboratories nebo ve výzkumu IBM. Nejprve jsem pracoval v geologii, pak zase v hornictví, po pěti letech se konečně dostal do BNR (kanadské menší Bell Laboratories). Když jsem jim jeden důležitý program 50x zrychlil, dali mi vést projekt, jak navrhovat počítačem tištěné destičky pro elektroniku počítače. Program byl úspěšný, koupil ho IBM a pak prodával pod svou hlavičkou. 10 let poté, co jsme přišli to Kanady, jsem dostal současně dvě nabídky - obě v USA: od Bell Laboratories a od IBM. Zvolil jsem Bell. Se skupinou 9 nejlepších odborníků na světě jsme za dva roky dali dohromady program, se kterým pak Bell Labs navrhly Belmac32, první 32bitový počítač na jednom mikročipu. V následujících letech náš program umožnil Bell Labs hromadnou výrobu čipu a obrovský rozvoj elektroniky tak, jak to známe dnes.

Z rodinných důvodů jsme se vrátili do Kanady, ale po pár měsících jsem dostal nabídku založit novou společnost v Kalifornii, která by prodávala programy na výrobu čipů. Měl jsem dvě skupiny a po pět let létal každý měsíc do San Francisca. Cadence Design Systems je dnes jedna ze tří hlavních společností na světě, s ročním příjmem momentálně 400 miliard (400,000 milionů) US dolarů.

Po 6 letech jsme si s manželkou otevřeli malou softwarovou společnost, která stále ještě propaguje nové myšlenky založené na zkušenosti s vývojem softwaru, jak v BellLabs tak v Cadence, ale které jsou užitečné v jakémkoli softwaru, kde se pracuje s velkým množstvím dat, která se musí zpracovávat složitými algoritmy. Technické knížky, které jsem napsal, popisují detaily této nové metody.

Spisovatel

Odborné práce

Napsal jsem přes 50 odborných článků o programování, matematice, geologii, hornictví, a hlavně o automatickém návrhu silikonových čipů počítačem. Dvě knihy o nové metodě programování.

Beletrie

Dobrodružný román O přenášení hor, založený na mém útěku v roce 1970

Čtrnáct dlaždic - čtrnáct příběhů od druhé světové války do dneška

Rakovina, Smrt, Smutek, a Nový Život – překonávání těžké nemoci.

Malování

Ze všech mých pokusů o umění mi bylo malování nejvíce přirozené. Rozuměl jsem intuitivně jeho pravidlům, které obrazy jsou dobré a které ne. Hana a mnoho přátel mi říkalo, ať se vším ostatním praštím a věnuji se malování. Na konci jedenáctiletky jsem chtěl být malířem, ale otec mi to rozmluvil. On totiž učil v Londýnské ulici a byl tam ten učitel (výchovný poradce), který radil maturujícím studentům s výběrem toho, co budou dále dělat.

Vyber si něco praktického, řekl. Nějaké inženýrství, kde je hodně matematiky, protože tu máš rád. Malovat pak můžeš, jak chceš. Já to tak taky dělám s muzikou. Tak jsem si vybral elektrotechniku. Maloval a studoval jsem současně, a když jsem dostal prvé místo asistenta na katedře matematiky, učil jsem večerní kursy, abych mohl ve dne malovat. Galerii mých obrazů je na mých webových stránkách www.soukup.ca

Jirka toho o sobě napsal hodně. Z nás má nejvíc potomků. S celou rodinou je v pravidelném styku. Na srazy přijíždí pravidelně a rád. Udržuje i spojení mailem, nezapomíná ani na sváteční gratulace.

MUDr. JANA ŠEBKOVÁ – JANKŮ

Jana odpověděla jako jedna z prvních:

Ahoj Jiřino a Petře,

jsem dost skeptická, co se týče toho plánu – už si nic nepamatuji. Snad ostatní jsou na tom lépe. Ono také, ta moje dlouhodobá absence (1953-1990) tomu nepomohla.

Jaké jsou reakce od druhých? Jsem zvědavá na váš projekt!

O sobě napsala:

Narozená jsem 20. května 1937 v Praze 2, cihlová porodnice (Zemská porodnice u Apolináře). Devítiletku jsem absolvovala ve Vojtěšské ulici, Praha 2. Po AG jsem se dostala na medicínu, obor pediatrie. Promovala jsem 1961 jako promovaná dětská lékařka. Emigrací jsem tuto kvalifikaci ztratila, ale obnovila v USA na MD (Medical Doctor) v 1976.

(Emigrovali jsme 1964). Manželství jsem uzavřela 1962, dosud trvá, i když se tomu sama divím (on také).

Děti: to je světlá stránka mého života. Velice si rozumíme. Jirka, nar. 1964 v Praze. Marketa, nar. 1966 v Arizoně. Klara, nar. 1970 v Kalifornii.

Vnoučata: 9. 7 děvčat, 2 kluci. (První kluk byl až 7. vnouče), věk nyní 19-27. Jsou všichni prima. Vdaná je jen ta nejstarší a čeká své třetí dítě

Pravnoučata: 2 (holčičky, ovšem) a 3. je na cestě. A prý to bude kluk. (Uvěřím, až uvidím). No tak to je všecko.

Na mou prosbu, aby vnoučata trochu u přesnila, obratem odpověděla: Zdravím vás srdečně a děkuji za tu archivářskou snahu. Těch 9 vnoučat (a jejich rok narození):

Dora (1997); Olivie (1998); Lilleana + Milena (1999); Jane (2000); Alexandra (2000); Nicolas (2000); Helena (2004); Ian (2005). Lilleana a Milenka jsou dvojčata. Narodily se 1. ledna v 1 hod ráno. Byly v novinách jako první dvojčata roku! (V českých novinách, narodily se v Praze, stejně jako jejich bratr Nicolas.). Dora má 2 dcery: Eleanor a Marie. Očekávaný syn bude John. To jsou moje pravnoučata.

Jana o sobě na srazech, kterých se po roce 2015 snažila zúčastnit, nikdy moc nemluvila. Za to o způsobu její emigrace kolovala řada dohadů – dítě převezli tajně v cestovním vaku v zavazadlovém prostoru letadla apod. Jak to bylo, jsme se dozvěděla od Jany až letos, kdy mě navštívila ve Velkém Meziříčí. Skutečně prvního potomka převezli tajně v tašce, ale normálně na palubě letadla. Posádku pak umluvili. Pochopila to, šlo přece o kojence a ten bez matky nemohl být. Cestovali na povolenou návštěvu příbuzných do Británie. Po doletu měla Jana i její muž jisté potíže. Britové si mysleli, že by mohlo jít o špiony, když jim dovolila ČSSR vycestovat s dítětem. Pobyť v Anglii nebyl pro rodinku vůbec jednoduchý. Byli moc rádi, když mohli odletět do USA. Ani tam to nebylo jednoduché. Několikrát se stěhovali. Jana se své profesi mohla věnovat až po dvanácti letech.

Po roce 1989 Jana pravidelně do rodné země přijíždí. Mají tu byt po Janině babičce. I jedna dcera s rodinou v naší republice 13 let žila.

Já Janu nesmírně obdivuji, že se na tu dlouhou cestu odváží. Sama cestuje i po Česku. Letos se pustila do poznávání krás Moravy. Ode mne z Meziříčí se vydala ještě do Třebíče. Našimi normálními prostředky HD – vlaky a autobusy. Ona je zázrak!!

JIŘINA ŠPERGROVÁ – GAJDOŠOVÁ

Třídní krasavice, výborná tanečnice, celoživotně velká sportovkyně. Manželka československého olympionika, gymnasty Pavla Gajdoše.

Po maturitě nastoupila do zaměstnání v projektové kanceláři Projekta, později jako sekretárka v Akademii věd na Slovanech i v nemocnici na Homolce.

Přivedla na svět tři syny, má devět vnoučat a několik pravnoučat.

Byla vždycky velmi aktivní při organizování našich srazů. Zasloužila se i o zveřejnění našich kontaktů na internetu, což jí od některých spolužáků vyneslo ostrou kritiku, že si předtím nevyžádala jejich souhlas. Řada těch, kteří z různých důvodů své vzájemné spojení ztratili, tento její čin ale přivítala. Tomáš Kafka, žijící v USA, nám na základě toho začal posílat svoje Drbníky a zúčastnil se několika srazů, navázal bližší kontakty s několika svými spolužáky z AG, například i se mnou – dokonce mě ve Velkém Meziříčí v roce 2013 navštívil i se svou manželkou. Po každém srazu, který buď sama organizovala nebo spoluorganizovala, nám také všem posílala zajímavá zhodnocení.

Praha, 18. července 2005

*Setkání se vydařilo
bylo to společné dílo.
Po letech se spolu vidět,
nemáme se za co stydět
Pravda, že před těmi léty
byli jsme tak trochu děti.
V slavném roce pětapadesát
mnohým se nám začlo zdát,
že svět nám leží u nohou!?
Mohli jsme se všichni smát,
vždyť zkoušku máme za sebou!!*

*Výhybka svět přehodila,
život mnohým pozměnila.
Nově snažíme se dítvat!
My jsme také zgruntu jiní:
mnohým z vlasů zbylo chmýří,
kily někdo více hýří,
jedna kulhá, druhý mžourá,
četné jizvy zdobí těla,
brýlemi se chlubit čela,
hole, berle družky věrné,
dalšího zas zradil sluch.*

*Ale jedno pozitivum:
nikomu z nás nechyběl
v starém těle
mladý duch!*

Trochu informací o účastnících:

CÍSAŘ Pavel: Vinová košile, šedé kalhoty. Rozšafný stavař z Hranic na Moravě, který od r. 1964 staví silnice a benz. pumpy (hlavně ÖMV), má dohromady 7 vlastních a nevlastních vnoučat, které poměrně často s přítelkyní hlídají – nestěžuje si na fádni život!

EREMIAŠ Zdeněk: Proužkované sako, šedá košile, kovbojská kravata. 2 dospělí synové, 2 vnoučata – mix. Zdá se, že se Zdeněk vůbec nezměnil, přestože měl v r. 1999 velký úraz hlavy a jiné nemalé zdrav. problémy. Pracuje na částečný úvazek v teplické nemocnici. S manželkou, též lékařkou, si užívají důchodu a přes léto pobývají v krásné přírodě na chalupě u Jindřichova Hradce.

JANKO Jaromír: *Temavomodré sako, světlá košile, červená kravata. Matematik se stále stejným potutelným úsměvem a veselou myslí, žijící ve švýcarském Bernu, ale pravidelně přednášející na Matematicko-fyzikální fakultě UK v Praze. Také jeho češtinu nepoznamenal dlouhodobý pobyt mimo vlast. Jardo, díky! Vypadá, jako by školu opustil včera...*

KALVODOVÁ Dagmar: *Temavé elegantní šatičky hodné štíhlé paní doktorky – mikrobioložky na penzi. Žije sice sama, ale na samotu si nestěžuje. Využívá se na kulturním poli a je vidět, že je spokojená.*

KRAHULÍK Jan: *Jeden z iniciátorů našeho významného srazu. Sportovní košile, sako, šedé kalhoty. Trochu se zakulatil, stále učí (na menší úvazek) a myslím, že malí žáci ho mají rádi.*

ZLATNÍKOVÁ Kateřina: *Černé vlasy, moderní mikádo, oděv protkaný zlatými nitkami. Koncertující na cimbálistka, kterou zná téměř celý svět. Také neměla na různých ustláno, ale jak jsme se mohli přesvědčit, nijak jí rány osudu nepoznamenaly.*

Podobným způsobem popsala dalších sedmnáct abecedně seřazených účastníků srazu a pokračovala:

Milí spolužáci,

to je v kostce tak vše, co zachytila moje paměť. Věřím, že vás čtení trošku pobavilo, a to bylo účelem.

Ps: Mám ale ještě dotaz: nafotila jsem 24 snímků, ze kterých jsem udělala malé album. Vše by bylo v ceně 176 Kč (1 fotka 6.50Kč, album 20Kč). Teď jsem poslala e-mail na poštu, jak se posílá dopis na dobírku, a aby mi poslali, kolik by s poštovním zásilkou stála (Praha, ČR a cizina).

Myslím, že by to bylo asi cca. 200Kč. Sdělte mi, prosím, jestli máte o fotky zájem. Nechala bych je udělat a poslala bych Vám je. Jsou barevné, nikoliv však digitální.

Všechny vás zdraví

Jiřina Gajdošová-Špergrová

Kolik z nás mělo o album zájem, jsme se od Jiřiny nedozvěděli. Fotilo nás hodně. Takže zájem asi velký nebyl. Ale zajišťovala i následující srazy.

Bohužel, jeden sraz prý nějak finančně nevyšel. Řešení asi nebylo jednoduché a Jiřině se do organizování dalšího už nechtělo. Na nějaký čas jsme se scházet tedy přestali. Když jsme se ale z iniciativy Honzy Krahulíka a Petra Šramoty rozhodli obnovit tradici pravidelných srazů, ochotně poskytla kontakty. Na prvním z obnovených srazů byla také okolnostmi nucena přinést i velmi smutnou zprávu. Poslední dopis od oblíbeného spolužáka Jiřího Řeháčka. Den před srazem odešel navždy. Jeho žena dopis Jiřině předala.

I když se jí do organizace srazů nechtělo, podle svých možností na ně přicházela a vždycky patřila mezi ty, koho bylo slyšet. Měla asi dost starostí v rodině. Dlouho pečovala o svou maminku a pak o těžce nemocného manžela.

Zpravodaj ASC Dukla o něm napsal:

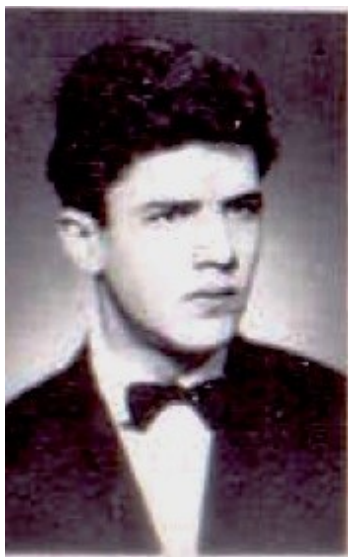
Dvojnásobný olympionik, medailista z mistrovství světa a několikanásobný mistr Československa, gymnasta Pavel Gajdoš odešel navždy úterý 6. prosince 2022 ve věku 86 let. Byl milujícím manželem, obětavým tátou, laskavým dědou a pradědou, zkrátka hlavou velmi široké a početné rodiny.

Jiřina sama také celý život sportovala. Byla cvičitelkou aerobiku a gymnastiky. Trochu se to podepsalo na jejích kloubech. Tělo nešetří ani teď. Chodila a dosud pravidelně si chodí ráno zaplavat do Podolského bazénu.

Lituji, že si nenašla čas – nebo asi chuť – něco nám víc o sobě napsat. Život měla podle všeho dostatečně pestrý.

Ing. PETR ŠRAMOTA

Můj život mezi hvězdami

Narodil jsem se 2. 12. 1937 v Praze a po skončení války jsme se do Prahy vrátili. Začal jsem chodit do obecné školy ve Štěpánské ulici spolu s Láďou Rašínem a Vítou Mesčerjakovem. Začal jsem od třetí třídy (1. a 2. třídu nemám). Střední školu jsem navštěvoval v Sokolské ulici (opět s Vítou), dále se Soukupem a Miminou Michalovou. Společně jsme potom začali na AG. Jako student jsem moc nevynikal. Ne, že bych na to neměl, ale protože mě řada věcí nebavila. A to, co mě nebavilo, to jsem se odmítal učit. Takže co mě bavilo, bylo za 1, a co mě nebavilo, bylo za 3 (z chemie za 4).

Pak přišel rok 1954. Přesně den 7. března, narození TGM. Tehdy nastal zlom pro zbytek mého života. Byla to vzpomínková akce k výročí jeho narození. Akci jsme zorganizovali společně s Touškem Formáčkem a Arnoštem Nemeškalem. Průběh a následky této akce popisuji ve své autobiografii Můj život mezi hvězdami. Na základě tohoto incidentu se stalo přijetí na universitu velmi problematickým. I zde, jako v mnoha případech dříve a v budoucnosti, pomohla náhoda. Sice na náhodu nevěřím, takže bych to měl přičíst nějaké vyšší moci. Krátce: maminka se v lázních seznámila se sestrou tehdejšího ministra informací, Václava Kopeckého. Vyprávěla jí o oné události ze 7. března. Jí se mě zželelo a intervenovala u svého bratra a ten pomohl jak mně, tak i Láďovi Rašínovi na univerzitu.

Po maturitě jsem začal studovat na FAPS (Fakulta architektury a pozemního stavitelství v Praze). Co vlastně studuji, jsem pochopil až ve třetím ročníku. Tehdy mě studium začalo opravdu bavit, takže jsem ho ukončil s výborným prospěchem. Do té doby to bylo spíše s co nejmenší námahou udělat zkoušky (za lidovku) a hlavně se věnovat zábavě. Což představovalo denní bar v Ambassadoru, vinárnu Viola a bar Barbara, kde výtečně hrál na housle pan Ota Sattler. Co hlavně přispělo k „probuzení“ byla odborná literatura, časopis „The Architect and Building News“, který jsem týdně po dlouhá léta dostával z Anglie. Moje znalosti o vývoji architektury a stavebnictví v zahraničí mě připravily na mou budoucí kariéru.

Rozčarování přišlo po promoci. Umístěnka do Mostu k jakémusi projekčnímu ústavu. Zcela náhodou jsem se sešel jednou na Václaváku s jedním starším kolegou, který sháněl za sebe náhradu v projekci Mlýnů a pekáren, kde dělal vedoucího atelieru. Po trošce zdráhání a konzultaci se staršími kolegy jsem souhlasil. A tak jsem nastoupil ve svých necelých 26 letech jako vedoucí atelieru. V té funkci jsem setrval do léta roku 1967. V červnu toho roku se mi podařilo společně s mou, tehdy těhotnou, manželkou emigrovat do Nizozemska, kde jsem požádal o azyl a kde žiji dodnes.

V roce 1969 mi bylo nabídnuto místo architekta v Chicagu, tuto nabídku jsem po návštěvě USA odmítl a rozhodl se definitivně zůstat v Nizozemsku. Posléze mi můj zaměstnavatel nabídl partnerství v podniku. Ale projektování nemocnic a ostatních zdravotních zařízení mě moc nebavilo a chtěl jsem raději projektovat průmyslové závody a kanceláře. Naskytla se příležitost převzít stávající architektonickou kancelář po starším kolegovi. Tuto nabídku jsem přijal a od 1. 1. 1971 pracuji jako samostatný architekt. Hodně mi pomohlo seznámení s generálním ředitelem jedné rotterdamské přístavní firmy, jehož manželka byla Češka. Od něj jsem dostal hodně zakázek, což mě zbavilo povinnosti dělat akvizici a někde se muset nabízet. Kancelář se pozvolna rozšiřovala, a tak jsem v roce 1974 koupil vlastní kancelářské prostory. Hodně mi pomohl bývalý majitel, který jako penzionovaný zůstal jako poradce až do své smrti. Postaral se o administrativu, a hlavně o písemnou část naší práce. Moje nizozemština tehdy ještě vykazovala mnoho nedostatků (zejména písemný projev). Seznámení s ředitelem jedné z největších rotterdamských developerských společností vedlo

k dalšímu rozšíření mojí kanceláře, takže jsem byl posléze nucen sehnat si společníka, který se postaral o část produkce. Zakoupením dalších kancelářských prostor a přijmutím dalších zaměstnanců se naše kancelář zařadila mezi známé a vyhledávané ateliéry. Spoluprací s developery (díky studijním cestám do USA jsem mohl nabídnout tam získané zkušenosti) jsem se od nich mnoho naučil i v oblasti vlastní realizace staveb. Takže jsem to mohl i sám zkusit. Nebylo pro mne těžké získat pozemky, a tak jsem se vrhl i na tento obor. I v tomto jsem měl dosti štěstí, ale později jsem se držel přísloví „ševče, drž se svého kopyta“. Mezitím jsem v sedmdesátých letech navrhl a postavil vlastní dům, kde bydlíme dodnes. Nejdříve se svou druhou ženou a dvěma dcerami. A od roku 1998 se svou nynější manželkou a dcerou.

Rok 1989 znamenal pro mne jako pro každého emigranta možnost opět navštívit Prahu. Současně i výzvu pokusit se i zde zanechat výsledek své práce. To se mi na štěstí podařilo. Seznámení s ředitelem i majitelem automobilové importní firmy Autopalace v Haagu znamenalo možnost pracovat i v Praze. Jím pověřený český architekt totiž nedostal souhlasné stanovisko od Útvaru hlavního architekta na realizaci nových prodejních prostor a dílen na Spořilově. Vzhledem k mnohaletým zkušenostem se stavbou podobných zařízení jsem souhlasné stanovisko obdržel okamžitě. Následovala další dealerská střediska v Praze a v Brně. Pro společnost Ahold (Albert) jsem projektoval centrální distribuční sklady s kanceláři v Olomouci. A ještě mnoho dalších staveb. Následovalo ještě několik zcela odlišných aktivit, jako úspěšný privatizační projekt společnosti Akuma a spolupráce na privatizaci hotelů.

Capelle aan den IJssel, 17. října 2024

Petr byl jedním z iniciátorů obnovy našich srazů i napsání našich vzpomínek. Na jaře 2025 jsme se měli spolu setkat, zajít na AG a domluvit se na dalším společném postupu. Dlouho se neozýval. V úterý 22. dubna 2025 přišel konečně mail s výzvou:

„Napiš, jak jsme na tom, kdy, jak a co plánuješ. Podřídím se.“

Odpovědět jsem nestačila. Přišel další mail:

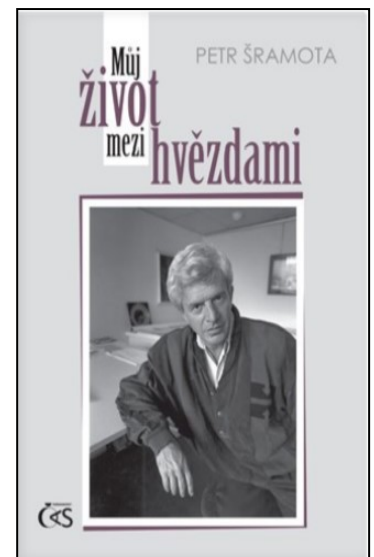
Milí Petrovi spolužáci,

s hlubokým zármutkem vám oznamuji, že váš spolužák Petr Šramota včera ve středu 23. dubna odešel tam, odkud není návratu... Odešel náhle, doma, netrpěl... Ještě v úterý pracoval do pozdního odpoledne v kanceláři. Na setkání s vámi všemi se vždycky moc těšil, 70 let od maturity s vámi bohužel už neoslaví. Petr měl velmi rád život. Jeho život doslova a do písmene vydal na knihu. A vůbec neměl rád truchlení. Při vašem setkání mu věnujte radostnou vzpomínku se sklenkou dobrého vína či jiného moku. Tím jeho památku uctíte tak, jak by si přál. Moc ráda jsem vás při vašich setkáních poznala. Přeji vám všem hodně zdraví.

Petra Šramotová

A Petr skutečně knihu o svém životě napsal. Vyšla v roce 2014. Její název nezvolil náhodou. Při narození dostal do vínku hvězdu Davidovu, takže ani on neunikl coby malé dítě nacistickému teroru. Rudá hvězda, co se rozzářila nad Československem nedlouho poté, taktéž nemohla nemít vliv na celou rodinu. A aby byl obraz úplný, nechybí ani tři dcery – hvězdičky, stejně jako milovaná manželka Petra, již poeticky říká „podzimní hvězda“. Nescházela značka oblíbených automobilů Mercedes – jak jinak než s hvězdou ve znaku.

Jako hvězdný architekt je Petr známý především svými projekty komerčních a automobilových staveb v Praze. Mezi jeho realizované stavby patří: Auto Palace Spořilov (I a II) Hyundai Praha 5: (1997), Mazda Butovice: Středisko v Praze 5. Projekty pro automobilku Mazda jsou realizované také v Holandsku.

Mgr. JIŘINA ZÍMOVÁ – KÁCALOVÁ

Narodila jsem se 14. dubna 1937 v Praze jako druhé dítě manželům Julianě a Jaroslavovu Zímovým, téměř přesně osm let po narození jejich syna Jaroslava, mého bratra.

Do obecné školy jsem začala chodit v září 1943 ve Vratislavově ulici na Vyšehradě. Pětiletou obecnou školu i následnou čtyřletou střední v Botičské ulici jsem zvládala velmi lehce. K překvapení rodičů ve mně objevil pan učitel Josef Lenner nadání pro matematiku a vzbudil zájem i o fyziku. Proto jsem také chtěla pokračovat ve studiu na elektrotechnické průmyslovce. Nakonec se rodiče domluvili s třídním učitelem Janem Kopřivou, že pro mne bude nejvhodnější jít na gymnázium. Původně zvolili gymnázium v Truhlářské, s posílenou francouzštinou. To se během prázdnin 1952 ale změnilo. Otec mé spolužačky a třídní paralelní třídy mé rodiče požádal, abych si to s jeho

dcerou Alenou vyměnila a šla raději na Akademické, je blíž a bude tam důraz na matematiku.

Tak jsem 1. září vstoupila do vrat Akademického gymnázia. A tam jsem v roce 1955 i odmaturovala. Přesněji: odmaturovala jsem na 2. jedenáctileté střední škole v Praze 2. Tak se tato škola po školské reformě v roce 1953 jmenovala.

Po maturitě jsem studovala dějepis a český jazyk a literaturu na tehdejší Vysoké škole pedagogické v ulici Magdaleny Rettigové v Praze 2. Absolvovala jsem v roce 1959 a na umístěnkou jsem povinně nastoupila na školy ve Velkém Meziříčí. Měla jsem původně učit půl úvazku na základní škole a půl na Střední škole společného stravování Světlá. Nějakými přesuny jsem ale učila pět let jen na základce. Něco češtiny, minimum dějepisu, ale i tělocviky. Nesla jsem to tu statečně – tu méně statečně.

Mé první ubytování bylo neuvěřitelné. Tři kantorky v jednom pokoji rozděleného třípokojového bytu: společné sociální zařízení, dva pokoje rodina s třemi dětmi. Zařízení pokoje: spartakiádní lehátka, stará školní skříň, jeden stůl a tři židle. Po měsíci jsem si sice našla samostatný podnájem v hezkém pokojíku, ale nedostaveném domě. Místnost nešlo pořádně vytopit. V zimě jsem musela v noci každé dvě hodiny přiložit do kamínek, aby voda v umyvadle nezamrzla a já neměla na peřině jinovatku. Ale říkala jsem si: „To bude jen tenhle školní rok, při nejhorším vydržím ty povinné tři roky a pak sbohem protivné, i když krásně položené, malebné městečko. O prázdninách jsem si skutečně našla prima místo s denním dojezdem do Prahy. V Králově dvoře u Berouna. Ale jen sotva to vycházelo. Žďárský okres se mnou odmítl rozvázat pracovní poměr, a Berounský zase proto nemohl. Tak jsem se potupně musela vrátit, převzít důtku za nekázeň a vychovávat dál velkomeziříčskou mládež k odpovědnosti svým příkladným přístupem k povinnostem.

Pak jsem zcela náhodou potkala mladíka, vysokého, štíhlého, modrookého, sportovce, tanečníka, rybáře. A ten o mne projevil značný zájem. Byl sice jen středoškolák, a ještě o deset měsíců mladší než já – ale můj osud byl vlastně v několika málo dnech zpečetěn. Jmenoval se Ivan Kácal, bydlel ve Velkém Meziříčí a já už přestala pravidelně týden co týden dojíždět do Prahy. Vzali jsem se 14. srpna 1962 v Praze na Novoměstské radnici. Bydleli jsme u Ivanových rodičů v jednopokojovém bytě bez příslušenství. Dva roky jsem věřila, že svůj „dvojnásobek“ přesvědčím, abychom se odstěhovali do Prahy. Ale když se chystal na svět první potomek, koupili jsme si tady ve Velkém Meziříčí družstevní byt a ze tří let byl vlastně celý život. Petr se nám narodil 20. září 1964, Ivan 28. února 1966.

Od prvního září 1964 jsem byla konečně přeložena ze základky na gymnázium (tehdy SVVŠ). Nastoupila jsem originálně: na 7 dní, pak na půlroční mateřskou, následovalo jedno pololetí a další mateřská, ale 1. září 1966 jsem opět začala učit. Velké štěstí, že jsem pro

kluky získala místo v jeslích a následně v MŠ, že oni to snášeli, skoro nestonali. Nebylo to jednoduché je tam přes půl města v kočárku vozit a pak s nimi ráno chodit. Ale utužovalo to mne i je. A tak jsem učila, učila i se učila a v roce 1994 odešla do starobního důchodu. Názvy školy se měnily, osnovy se měnily, studenti se měnili, přicházely děti mých studentů, a nakonec i vnuci mých studentů. Nadávala sice jsem občas na ně, ale nakonec se musím přiznat, že jsem je, některé obzvláště, měla ráda a že mi dělá moc dobře se s nimi setkávat. Z mnohých jsou i blízcí přátelé a postupně se smazává i věkový rozdíl.

Když člověk učí v takovém malém městě, postupem času se z něj stane „zapadlý vlastenec“ a plete se všude a do všeho. Takže napovídá v divadle, vede studentský literární dramatický kroužek, pomáhá vydávat studentům časopis, jezdí s nimi na hory, přispívá do tří Almanachů gymnázia, dvou je hlavním redaktorem. Ve městě spoluzaloží filmový klub a jezdí po vlasti na jeho semináře. Ve spolupráci s ředitelem velkomeziříčského muzea B. Mikuláškem se zasadí o znovuvydávání místních novin Velkomeziříčsko a chvíli je jejich šéfredaktorkou. Nechá se přemluvit, založí se studenty GVM, už jako pensistka, ADIS (Amaterské Divadlo Invenčních Studentů), a následně STUDNA (STUDentské Divadlo Naivních Amatérů), stane se členem Classic jazz clubu, potěší ho, když od něj chtějí, aby vedl městskou kroniku. Zvládá to 17 let – zachytí roky 2003-2019.

Naučí se společně se syny ovládat windsurfing (spolu s nimi a manželem ho pomáhá i vyrábět, z počátku i šije plachy). Ačkoliv léta přibývají, nedokáže a nechce z toho celkem dobře rozjetého vlaku vystoupit. S partou podstatně mladších chodí s manželem i do tanečních a dál sjíždějí řeky. Strašně ráda plave, a to doposud. Studená voda jí nevadí.

Podstatně se mi život změnil, když manžel 21. června 1914 zemřel. Měli jsme spolu velmi krásný život: zdravé děti – dva dostudované syny, čtyři vnoučata – tři kluky a jedno děvče. Pravnoučat, dvou holčiček, Aurory a Valerie už se manžel nedočkal.

Těžko jsem se s jeho odchodem vyrovnávala. Pomohli přátelé ze Sokola, ze Svazu žen a ze SPCCH. Se sokolkami jsme do roku 2023 každou středu hrávaly v tělocvičně gymnázia něco jako volejbal, teď už jen jednou do roku někde společně posedíme. V ČSŽ se scházíme jednou měsíčně, a kromě jiného, každý rok pořádáme vánoční a velikonoční výstavu. Se členy Svazu postižených civilizačními chorobami se scházíme každé pondělí dopoledne. Tato organizace nás nutí k pohybu. Mimo to pořádá i řadu nám nemladým prospěšných rekondičních a poznávacích pobytů na zajímavých místech naší domoviny. Chodím pravidelně i na srazy svých žáků, pokud mě pozvou. Také se dvakrát do roka scházím s kantory GVM, současnými i důchodci.

Čemu jsem se vždy snažila vyhnout, byla politika. Ale ani tomu jsem se úplně nevyhnula. Na dny 21.-23. listopadu 1989 jsme měli s dvěma našimi maturitními třídami naplánovanou exkursi do Prahy. A přišly události 17. listopadu. Řešili jsme s ředitelem školy: pořádat / nepořádat. Bylo rozhodnuto jet. Rodiče ale museli v úterý ráno 21. 11. nám své potomky osobně předat, a tak vlastně vyslovit souhlas s akcí. Přišli, jestli se nemýlím, všichni. Tahle exkurze je neobyčejným zážitkem pro všechny, kdo jsme tam byli. Kam jsme měli jít, tam stávkovali. Nakonec nám stávkový výbor povolil výjimku, s tím, že po návratu budeme v našem městě o všem pravdivě informovat. Naši studenti dostali i řadu materiálů, které měli doma rozšiřovat. Nakonec jsme viděli například v Klementinu i to, co jinak neukazují. Do Vinohradského divadla jsme přednostně vcházeli uličkou, kterou pro nás vyprosil, myslím si, že Jaroslav Satoranský. Dvou shromáždění na Václavském náměstí jsme byli účastni. Po návratu z Prahy jsme druhý den byli požádáni, abychom v patronátním závodě Kablo informovali pracující, co se v Praze děje. Jako nejstarší, a nejméně zranitelná (těsně před penzí, oba syny dostudované), jsem to vzala na sebe. Tak jsem se vlastně dostala i do FO a byla zpočátku i jeho hlavní mluvčí. To krásné z prvních dnů začalo vyprchávat. A já se raději plně věnovala škole a rodině.

Jsem už skoro 32 let v penzi. Žiju sama v třípokojovém bytě. Starší syn bydlí kousek ode mne, ale dojíždí denně do Brna. Mladší syn bydlí Želešicích u Brna, pracuje v Brně, má čtyři děti, tři syny: Jana, Ivana, Jindřicha a dceru Kateřinu. Jeho nejstarší syn a můj vnuk má

dvě dcerky Auroru a Valerii, mé pravnučky. Bydlí v Jihlavě. Všichni si mě hlídají, říkají mi, co už nemám dělat a proč. Mohli by mít pro mne o něco víc času, ale to je jen mé nespelnitelné přání.

Od roku 2015 jsem hlavním svolavatel našich srazů AG za spolupráce s Martou Kryškovou. A taky jsem si vymyslela tuto těžko zvladatelnou věčičku.

Loni 13. listopadu 2025 jsem dostala od města Velké Meziříčí jeden velký, nečekaný dárek: CENU MĚSTA VELKÉ MEZIŘÍČÍ

(<https://www.youtube.com/watch?v=IXBFWh9KFf0&list=PL5SkqGX9pyASwX2XQPvdXDdmIz2Y3x91V&index=4>).

Město ji udělovalo druhým rokem. Já byla první žena, která ji dostala. Ale ještě více než mé ocenění mě potěšilo, že totéž ocenění dostala i má bývala žákyně PhDr. Alena Hadravová, CSc., DSc. žijící v nyní v Praze, která v témže roce dostala i cenu Magnesia Litera za naučnou literaturu za dílo „Řecké mýty v literární a výtvarné tradici.“ Člověk si moc rád namlouvá, že na úspěchu bývalých žáků má alespoň malinkatý podíl.

Trocha statistiky:

V roce 1955 nás absolvovalo 41 studentů: 25 chlapců a 16 dívek.

V roce 2026 nás žije jenom 8.

5 žen: Marta Branislavová-Kryšková, Mimina Michalová-Hrbková, Jana Šebková-Janků, Jiřina Špergrová-Gajdošová a Jiřina Zimová-Kácalová

3 muži: Milan Boháč, Viktor Mesčerjakov, Jiří Soukup.

Ze 41 absolventů jich mezi léty 1962-1970 10 emigrovalo:

Viktor Formáček do NSR, Jaromír Janko do Švýcarska, Tomáš Kafka do USA, Marianna Michalová do Švédska, Ladislav Rašín do Švýcarska, Jiří Soukup do Kanady, Jana Šebková do USA, Petr Šramota do Holandska, Jan Šváb do Francie, Kateřina Zlatníková do NSR.

Nikdo z nich se po roce 1989 do republiky nevrátil natrvalo, ale všichni se do rodné země rádi na chvíli vraceli. Z emigrantů žijí tři: Jiří Soukup v Richmondu, Jana Šebková-Janků v Oaklandu, Mimina Michalová-Hrbková v Moendalu.

Z pěti absolventů žijících v ČR Milan Boháč žije v Černošicích, Viktor Mesčerjakov Jablonci nad Jizerou, Jiřina Zimová-Kácalová ve Velkém Meziříčí. V Praze trvale bydlí a bydlely Marta Branislavová-Kryšková a Jiřina Špergrová-Gajdošová.

Nejvíce sňatků jsme uzavřeli v letech 1962. Tříkrát se oženili Jiří Soukup a Petr Šramota, dvakrát se vdala jen Jaroslava Divišová-Svobodová-Vaňková.

Ze žijících žen jediná Jana Janků není vdova. Vdovec je Milan Boháč.

Nejvíce prvních dětí se nám narodilo v roce 1964.

Naši potomci – prapotomci – praprapotomci

Máme zjištěno: přivedli jsme na svět nejméně 91 dětí. A to: 43 chlapců a 48 dívek. Nejúspěšnější otec je Jiří Soukup, kterému svět vděčí za šest potomků: čtyři dcery – Veroniku, Petru, Helenu, Claru, dva syny – Lukáše a Martina (Lukáš a Petra jsou dvojčata). Od nich má osmnáct vnoučat. Přesně vyjmenovat všech osmnáct je v našem věku kumšt. Do počtu vnoučat je druhá v pořadí Jiřina Gajdošová a Jana Janků – má jich každá devět. Následuje Pavel Císař, manželé Kryškoví a Jiří Vrba se sedmi. Pravnoučata se vlastně teprve hrnou na svět – čtyři má Soukup, tři Jana Janků, dvě Jiřina Kácalová a Marta Branislavová-Kryšková. Zajímavý je i počet dvojčat. Narodily se manželům Kryškovým a Soukupovým, v obou případech chlapec a děvče. Dvojčata vnoučata, holčičky má Jana Šebková Janků.

Je to docela vysoké číslo těch, co v nich proudí naše krev, uvážíme-li, že máme k dispozici data nejvýše od poloviny spolunaturantů a bezdětní jsou zaručeně Mimima Michalová, Dáša Kalvodová a Tomáš Kafka. My jsme určitě evropskou demografickou krizi ještě nenastartovali.

ABSOLVENTI 1955

Autoři: 8 žijících + Petr Šramota a Tomáš Kafka – absolventi AG 1955

Redakční rada: Jiřina Kácalová-Zimová, Petr Šramota, Jiří Soukup

Velké Meziříčí 2026
Praha 2026